

ULTREYA

BẢN TIN

Tháng 6, 2015

PHONG TRÀO CURSILLO - NGÀNH VIỆT NAM - GIÁO PHẬN SAN JOSE, CALIFORNIA

Sống Ở Gọi Trong Gia Đình

Phải có lòng thương xót và biết tha thứ cho nhau,
như Thiên Chúa đã tha thứ cho anh em trong Đức Ki-tô.

(Ep 4:32)

PHONG TRÀO
CURSILLO GIÁO PHẬN SAN JOSE - NGÀNH VIỆT NAM

1524 Hemmingway Rd., San Jose, California 95132
E-mail: hieutransj@gmail.com

VĂN PHÒNG ĐIỀU HÀNH

CHỦ TỊCH PT
Gioan Trần Hiếu
408-655-5331

LINH HƯỚNG
Lm. Andrew Nguyễn Vũ
408-291-6280

PHÓ CHỦ TỊCH PT
Matthew Phan Hoàng Vương
408-858-2412

THƯ KÝ
Agnès Nguyễn Thị Nguyệt
408-417-0524

TRƯỜNG LÃNH ĐẠO
Giuse Trần Văn Trung
408-504-9481

KHÔI HẬU
Giuse Bùi Quang Hùng
408-314-1391

THỦ QUÝ
Maria Nguyễn Ngọc Dung
408-398-9932

KHÔI TIỀN
Gioan B. Nguyễn Nhật Tiến
408-515-2659

KHÔI BA NGÀY
Giuse Nguyễn Văn Tân
408-425-2696

KHÔI TRUYỀN THÔNG
Phêrô Phạm Huy Dũng
408-623-5211

Ban Biên Tập

- ◆ Maria Nguyễn Thị Bạch Hường
- ◆ Theresa Nguyễn Thị Hồng Mỹ
- ◆ Giuse Nguyễn Ngọc Phan
- ◆ Dominicô Nguyễn Lô

Cách Gửi Bài:

E-mail: banbientap.cursillo@gmail.com
Địa chỉ: 3766 Deedham Drive, San Jose, CA 95148

Mục Lục

Thư Cha Linh Hướng	4		
Thư Văn Phòng Điều Hành	6		
Hạnh Phúc Gia Đình	8		
Về Trời	11	Mùa Hoa Dâng Mẹ	36
Sống Ôn Gội Trong Gia Đình	12	Ngài Đã Sống Lại	37
Họ Hàng Hai Bên Nội Ngoại	15	Chúc Mừng Tân Linh Mục	38
Tạ Ôn	18	Reflects On The Journey to The Priesthood	39
Buổi Chiều Ngày Thứ Tư	19	Liên Trưởng Nhóm & Trưởng Nhóm	41
Vinh quang Thập Tự	21	Tôi Cũng Là Con Người	44
Tình Cha	22	Cuộc Đời Xuân, Hạ, Thu, Đông	46
Trắng	24	Cuộc Sống Ta Chắc Chắn Xuân Về Nhớ Mẹ	48
Chúc Mừng Cha Andrew Nguyễn Vũ Chánh Xứ	25	Bài Chia Sẻ Chứng Nhân	52
Bà Ruth & Cô Debra	26	Cursillo Đại Hội Miền Mùa Xuân 2015	54
Ăn Mặc Chính Tề Khi Tham Dự Thánh Lễ	30	Truyền Thống Cursillo	58
Mười Thương Mẹ Maria	31	Ngày Cuối Đời Của Linh Mục Chánh Xứ...	62
Xét Mình	32	Báo Cáo Tài Chánh	66

HOLY
BIBLE

Thư Cha Linh Hưởng

Tháng 6, 2015

Quý anh chị Cursillista thân mến,

Phúc Âm Thánh Gioan thuật chuyện ông André, sau khi được nghe và ở với Đức Kitô, đã gặp em mình là ông Phêrô và nói với ông, “Chúng tôi đã gặp Đấng Cứu Thế”, rồi ông dẫn em mình đến gặp Chúa (Ga 1:40-41). Tương tự như thế, khi được cơ hội tham dự Khóa Ba Ngày, ai ai trong chúng ta cũng đều cảm nghiệm niềm vui gặp gỡ tình yêu của Thầy Chí Thánh, và rồi chúng ta cũng mong ước người khác, đặc biệt người thân bạn hữu của mình cũng có cùng cảm nghiệm.

Bước vào tám tuần tĩnh huấn, Phong Trào chúng ta phát động một chiến dịch thực hiện Palanca để cầu nguyện cho hai khóa Cursillo 48 và 49 VNSJ. Đây là nỗ lực đầu tiên và cũng là việc làm liên tục của chúng ta trong giai đoạn chuẩn bị cũng như khi khóa học tiến hành. Chúng ta cầu xin và tin tưởng rằng Thầy Chí Thánh sẽ ban nhiều ơn lành cho các khóa sinh và trợ tá của chúng ta.

Thánh Phaolô khuyên bảo chúng ta, “Theo Thần Khí hướng dẫn, anh em hãy dùng mọi lời kinh và mọi tiếng van nài mà cầu nguyện luôn mãi” (Ep 6:18). Thật vậy, Khóa Ba Ngày là công việc của Chúa, và chúng ta chỉ là những dụng cụ thô sơ với ước mong được góp phần và thi hành công việc trong tinh thần cầu nguyện phó thác vì thánh danh của Người.

Có nhiều việc cần làm và tám tuần tĩnh huấn là cơ hội để chúng ta cùng học tập, làm việc, cũng như thực hành tinh thần cộng tác với nhau. Chúng ta sẽ cùng nhau khai triển các chủ đề “bác ái”, “khiêm nhường”, “vâng phục”, “phục vụ”, “hiệp nhất” và “làm chứng” để làm hành trang cho sứ mạng phục vụ của chúng ta.

Tôi chân thành ghi nhận và cảm ơn sự hy sinh của tất cả quý anh chị trong Phong Trào, đã đóng góp một cách quảng đại cho hai khóa, đặc biệt những người đã đáp lại lời mời gọi đứng ra đảm nhận các trách nhiệm và đích thân làm trợ tá cho khóa học.

Vì đã sắp xếp chuyển công tác xa (medical mission) và tuy tôi không thể hiện diện cùng quý anh chị trong vài tuần lễ đầu của tám tuần tĩnh huấn, tâm tư và ý nghĩ của tôi vẫn luôn hướng về và hiện diện trong tinh thần cùng quý anh chị. Tôi hằng cầu nguyện và tôi khuyến khích quý anh chị hãy ra sức cầu nguyện cho các tham dự viên và cho các trợ tá để Người ban nhiều ơn sủng cho chúng ta.

Cầu xin tình yêu của Chúa Giêsu Kitô, Thầy Chí Thánh luôn ở cùng chúng ta.

Quý mến,
Lm. Andrew Nguyễn Vũ
 Linh Hướng Phong Trào

Thư Văn Phòng Điều Hành

Cầu Nguyễn Cho Hai Khóa
Cursillo 48 & 49 VNSJ

Thưa quý anh chị Cursillistas,

Đối với nhiều người chúng ta, Khóa Cursillo là một kinh nghiệm đầy cảm động, lưu lại một dấu ấn không phai, chi phối suốt cuộc sống ngày thứ tư của mình. Vì sức mạnh của khóa mãnh liệt như thế nên chúng ta tin rằng khóa học không phải là công việc của con người mà là công việc và ân sủng của Thầy Chí Thánh.

Vì là công việc của Chúa, nên khi chuẩn bị và thi hành khóa học, chúng ta mỗi người đều vui lòng dấn thân đóng góp phần mình. Có nhiều công việc phải lo toan, nhưng chúng ta không ngại ngần mà hăng say phấn khởi, lòng đầy hy vọng vì biết rằng Thầy Chí Thánh sẽ giúp hoàn thành công việc cho chúng ta.

Đức Hồng Y Đáng Kính Nguyễn Văn Thuận, trong cuộc giảng tĩnh tâm cho giáo triều Roma năm 2000, đã kể câu chuyện một vị giảng thuyết nổi danh thường thấy sự hiện diện của một cụ già. Nhà giảng thuyết vui sướng vì thành công của mình, nhưng một thiên thần đã hiện ra, nói với ông: “Ngài có biết cụ già thường nghe ngài giảng không?” Ngài đáp, “Biết chứ!” Và thiên thần nói, “Cụ già có mặt không phải để nghe ngài giảng đâu, nhưng là để cầu nguyện cho ngài đó. Nhờ những lời cầu nguyện của cụ mà các bài giảng của ngài thu hút đông đảo quần chúng!”

Chúng ta cần lời cầu nguyện và sự hy sinh hãm mình của mọi thành phần trong Phong Trào, để xin Thầy Chí Thánh chúc phúc cho công việc của Khóa Ba Ngày. Cầu xin Người ban nhiều ơn cho các tham dự viên, cho tất cả các trợ tá, từ người khóa trưởng, các rollistas và các anh chị đảm trách các phần vụ trong hai khóa

học. Trong tâm tình cầu xin, với lòng khiêm cung, chúng ta dâng lên lời nguyện:

*Lạy Thầy Chí Thánh,
Là nguồn mạch của yêu thương và hy vọng,
Thầy đã dùng Khóa Cursillo mà gia tăng lòng mến và hoán cải
chúng con!
Nay chúng con sắp sửa bước vào khóa học
Với bao công việc phải lo toan
Mà sức người giới hạn,
Xin Thầy gia tăng đức tin và ban các ơn cần thiết cho chúng con
để chúng con nhiệt thành ra sức phấn đấu và phục vụ
trong tinh thần khiêm tốn yêu thương!
Vì tình yêu Thầy và tình yêu tha nhân
Thúc bách chúng con dấn thân,
Xin Thầy cho chúng con được nếm hưởng
Tình yêu của Thầy qua công việc
Và sự hợp tác huynh đệ của anh chị em chúng con,
Để chúng con hoàn thành công việc
Làm vinh danh Thầy
Và gia tăng tình bạn hữu,
Không phải chỉ trong Khóa Ba Ngày
Mà suốt cả cuộc sống ngày thứ tư của chúng con!
Chúng con cầu xin vì danh Thầy Chí Thánh
Và nhờ sự cầu bầu của Đức Trinh Nữ Maria,
Mẹ chúng con!
Amen!*

Thay mặt VPĐH,
Gioan Trần Hiếu

Hạnh Phúc Gia Đình

Giuse Thâm Nguyễn 5/19/2015

Gia đình là cơ cấu nền tảng của Giáo Hội và xã hội, vì thế gia đình có một vị trí rất quan trọng trong việc đào luyện và cung cấp cho Giáo Hội lẫn xã hội những thành viên ưu tú trong tương lai.

Ý niệm về gia đình đã bị bóp méo khi có sự cho phép hôn nhân giữa hai người cùng phái. Tôi thấy, gia đình kiểu này không đáp ứng mục đích của gia đình lúc ban đầu là “hãy sinh sôi nảy nở thật nhiều, cho đầy mặt đất...” (St 1,28).

Đó là cái nhìn về gia đình hiện nay trong xã hội chúng ta phải đối diện. Nhưng trong phạm vi chia sẻ cảm nghĩ về gia đình, tôi xin thu hẹp cái nhìn của mình vào gia đình, một gia đình Công Giáo mà thôi.

Tôi đã có dịp tham gia các cuộc hội thảo về gia đình. Buổi hội thảo nào cũng rất hay, cũng hữu ích cho các cặp hôn nhân. Các diễn giả trình bày về tâm lý người nam, tâm lý người nữ, cách giáo dục con cái; nhưng tôi có cảm tưởng họ thiếu tâm lý Giê-su. Khoa tâm lý chỉ đưa ra cách giải quyết cái ngọn trong khi cội nguồn của hạnh phúc - Đấng Tạo Hóa – thì lại bị quên lãng. Người ta chỉ có thể đem áp dụng kiến thức hôn nhân gia đình khi chúng ta có tình yêu nơi Chúa Giê-su. Vì Chúa là tình yêu, cho nên ta không yêu Chúa là Đấng Tạo Hóa thì ta không có khả năng yêu con người, một thụ tạo, bằng tình yêu chân thật được. Có lẽ vậy mà tham gia hội thảo hoài, học hỏi mãi mà gia đình vẫn không có hạnh phúc?

Có lẽ những lý thuyết về tâm sinh lý, cách cư xử, điều nên làm, việc cần tránh... để có hạnh phúc thì ai cũng biết. Nhưng từ cái biết, cái kiến thức đến việc thực hành có vẻ như rất xa. Các nhà tâm lý có câu “Con đường dài nhất của thế giới là con đường 18 inches từ cái đầu đến trái tim của bạn” hay là “ Khả năng biến đổi từ sự hiểu biết đến hành động là một quá trình vô cùng khó khăn.” Vâng quả là khó khăn lắm đến nỗi có chuyện ngược đời là một nhà tâm lý kia khi thao thao thuyết giảng về cách bảo vệ hạnh phúc gia đình thì ông ta đang chờ ngày ra tòa ly dị vợ mình!

Thật ra chúng ta chỉ có khả năng biến đổi, nhất là biến đổi mình để được yêu thương hơn, hạnh phúc hơn nơi Chúa Giê-su.

Là người Công Giáo, chúng ta biết rằng Giáo Hội khuyên chúng ta học hỏi và noi gương mẫu của gia đình Narazeth. Trong các lễ cưới, cha chủ tế thường hay lấy hình ảnh Thánh Gia làm khuôn mẫu cho đôi tân hôn. Vậy gia đình Thánh Giuse, Mẹ Maria, Chúa Giê-su có những bí quyết gì để chúng ta học hỏi?

Trong thời Thánh Giuse chắc là chưa có các nhà chuyên

môn về tâm sinh lý, chưa có các chuyên viên về gia đình, chưa có sách học bí quyết sống hạnh phúc gia đình. Vậy thì trong hoàn cảnh đó gia đình Narazeth, tôi nghĩ sẽ không rành về tâm sinh lý, sẽ không đọc sách dạy khôn chuyện gia đình, sẽ không tham gia hội thảo như bây giờ.

Bởi đâu mà gia đình Thánh Gia hạnh phúc và nêu gương mẫu cho chúng ta. Trả lời của tôi cho câu hỏi này không biết đến từ đâu, có thể từ Kinh Thánh, từ lời dạy của Giáo Hội, từ những kinh nghiệm thực tế của cuộc sống? Nhưng tôi cảm nhận được rằng:

Gia đình Thánh Gia hạnh phúc vì có Chúa Giê-su hiện diện. Chính Chúa là nguồn yêu thương, chính Chúa là cội rễ của mọi nguồn an vui hạnh phúc. Chúng ta sẽ không tìm được hạnh phúc nơi gia đình mình khi gia đình vắng bóng Chúa Giê-su.

Khi không có Chúa thì gia đình luôn bất an, tựa như con thuyền mong manh trôi trên sóng đời. Thêm vào đó là tính ích kỷ, thói ghen tuông, lòng tham lam đồ kỹ chung vào sẽ làm rạn nứt mối quan hệ gia đình. Sự thiếu cảm thông, thiếu hy sinh, thiếu quan tâm, thiếu tôn trọng lại đào sâu

thêm những rạn nứt để càng ngày càng trầm trọng hơn và hậu quả tất yếu là gia đình thành bãi chiến trường: Những cuộc khẩu chiến, những thắng, thua, hơn, thiệt, chán nản, ngoại tình, hận thù và tan vỡ.

Khi chúng ta dọn đến một căn nhà mới, người Công Giáo thường mời linh mục đến làm phép nhà rồi sau đó là tiệc mừng. Nhưng làm phép nhà để làm gì? Phải chăng làm phép nhà là mời Chúa vào ở với mình? Khi có Chúa hiện diện, chúng ta sẽ dễ dàng nhìn nhau bằng ánh mắt yêu thương, sẽ ngọt ngào trong cách cư xử, sẽ nhận ra nhu cầu của người khác, sẽ biết cho đi hơn là nhận. Không những chúng ta cần Chúa hiện diện trong căn nhà mình đang sống (house), mà chúng ta cũng cần Chúa hiện diện nơi gia đình (home), nơi tâm hồn của mỗi thành viên trong gia đình. Ý thức về sự hiện diện của Chúa giúp chúng ta rất nhiều trong việc biến đổi cách sống mỗi ngày.

Gia đình Thánh Gia hạnh phúc vì có một gia trưởng là Thánh Giuse, một người công chính. Người công chính là người luôn trung thành thờ phượng Thiên Chúa, luôn tìm kiếm và thực thi theo ý muốn của Thiên Chúa. Khi biết mẹ

Maria có thai, không phải là con của mình, Thánh Giuse không điên tiết, ghen tuông, hành động cực cần thô lỗ; mà ngài âm thầm tìm hiểu sự thật qua cầu nguyện, lắng nghe ý Chúa. Ngài nghĩ tốt về Mẹ Maria, về người bạn trăm năm của mình. Khi được Thiên Thần báo mộng, Thánh Giuse chấp nhận và làm theo ý Chúa. Ngài làm thợ mộc để nuôi vợ là Maria và con là Chúa Giêsu. Ngài kiếm tiền bằng sức lao động của mình và dạy con bằng chính đời sống của mình.

Gia đình Thánh Gia hạnh phúc vì có người vợ, người mẹ dịu hiền và khiêm nhường là Mẹ Maria, một phụ nữ được Thiên Chúa chúc phúc. Mẹ Maria là một người mẹ can đảm, sẵn sàng chấp nhận hy sinh và thi hành ý muốn của Thiên Chúa. Mẹ Maria phục tùng chồng là Thánh Giuse và cậy dựa vào sự bao bọc của chồng. Nơi Mẹ toát ra sự yêu thương ngọt ngào làm cho Thánh Giuse quên hết sự vất vả lao động hằng ngày. Mẹ không than trách, không nhiều lời trước những biến cố trong gia đình... Mẹ giữ lấy trong lòng những biến cố buồn vui ấy và gói ghém như món quà dâng lên Chúa.

Trong Phúc âm, Chúa Giê-

su đã nhiều lần nhắc đến việc Ngài đến thế gian để làm theo ý Chúa Cha. “Vì tôi tự trời mà xuống, không phải để làm theo ý tôi, nhưng để làm theo ý Đấng đã sai tôi” (Ga 6,38). Trong hôn nhân, Thánh Giuse cũng luôn tìm hiểu và làm theo ý Chúa. Mẹ Maria cũng luôn chấp nhận và làm theo ý Chúa. Trong cuộc sống gia đình, để có được hạnh phúc chúng ta cũng phải tìm kiếm, chấp nhận và làm theo ý Chúa như trong Kinh Lạy Cha “Xin cho ý Cha thể hiện dưới đất cũng như trên trời.” Làm theo ý Chúa thì sẽ đẹp ý chồng, trong ý vợ, được ý con.

Quả thật, Giáo Hội đã rất khôn ngoan khi dạy con cái mình noi theo gương mẫu Thánh Gia để xây dựng hạnh phúc gia đình. Thiên Chúa là cha yêu thương sẽ ban cho chúng ta mái gia đình hạnh phúc nếu chúng ta biết mở lòng đón Chúa ngự vào. Người làm chồng hãy sống như Giuse, người làm vợ hãy sống như Mẹ Maria, người làm con hãy sống như Chúa Giê-su. Hạnh phúc gia đình nằm trong tầm tay, chúng ta chỉ cần giờ tay đón lấy.

Lạy Thánh Gia xin nâng đỡ và bảo vệ hạnh phúc gia đình chúng con. Amen.

VỀ TRỜI

Chiều qua sương phủ lối về

Cho ta đan tóc, thêm thêm lời thề

Cho mây rơi rụng bên lề

Rừng rụng ngọc vỡ lê thê rừng hồng

Ngây tàn gió hú trên non

Cho ta đi mãi đã mòn mỗi chân

Sao rơi nhật nguyệt với trần

Nơi nào gió lạnh, nơi nào mây trôi?

Ngây về sóng vỗ nghìn khơi

Vỗ lên chân núi đá rơi lia đời

Mây đen lấp bóng mặt trời

Áo ta ướt đầm bọt bèo trăm năm

Thôi giờ vật đổi sao dời

Lầy viên ngọc quý chuộc thời xa xưa

Thôi giờ lạnh giá mùa mưa

Khoác vào cánh mộng ta bay về trời.

Maria Bạch Hoàng

Sống Ở Gọi Trong Gia Đình

Đoan Trinh Nguyễn, Khoá 47

Khi nghĩ tới một gia đình lý tưởng, ta thường hình dung một gia đình sum họp dưới một mái nhà đầm ấm. Trong khi đó, đoạn Tin Mừng của thánh Máthêu thuật lại một tai biến xảy ra cho gia đình Giuse, Maria và Hài-nhi Giêsu: Thánh-Gia rơi vào một tình trạng lo âu kinh hoàng. Hài-nhi Giêsu bị vua Hêrôđê đe dọa đến tính mạng. Đang đêm, được mộng báo, Giuse đã phải cấp tốc đem gia đình mình lên đường trốn sang Ai-cập.

“Thiên thần Chúa hiện ra với ông Giuse trong lúc ngủ và bảo ông: ‘Hãy thức dậy, đem Hài Nhi và mẹ Người trốn sang Ai-cập, và ở đó cho tới khi tôi báo lại ông, vì Hêrôđê sắp sửa tìm kiếm Hài Nhi để sát hại Người’” (Mt 2:13).

Như bao nhiêu gia đình khác, Thánh-Gia cũng trải qua những thời gian sóng gió.

Ngay từ lúc sơ sinh, Hài-nhi Giêsu đã nếm cảnh khó khăn, gian khổ của những người bị áp bức, bách hại. Trong những thử thách ấy, Giuse và Maria đã xiết chặt tay nhau để che chở Hài-nhi Giêsu bằng đủ mọi cách... Thánh-Gia chính là hình ảnh mẫu mực của một gia đình lý tưởng. Một gia đình hoàn hảo! Gia đình của Chúa Giêsu, Mẹ Maria và Thánh Giuse, trong cuộc sống bình thường như chúng ta, có những lúc vui tươi thanh thản, nhưng cũng có những lúc sôi động lo âu. Hình ảnh rất cụ thể của mỗi gia đình nhân loại.

Suy gẫm về Thánh-Gia giúp ta tìm hiểu thêm vai trò quan trọng của gia đình trong đời sống cá nhân và trong lòng xã hội. Gia-đình là nền tảng của xã hội, là con tim của nhân loại.

Đời sống gia đình phải tạo cho mỗi thành viên những cơ hội quý báu để thực hiện tinh thần yêu thương quảng đại, tôn trọng và giúp đỡ lẫn nhau để mọi người có thể phát triển mọi mặt. Gia đình là chiếc nôi ấp ủ ta khôn lớn, là mái trường đầu tiên dạy cho ta những bài học làm người. Gia-đình là môi trường cơ bản để đón tiếp và cung cấp cho con người những điều kiện cần thiết hầu đem hạnh phúc đến cho cuộc sống chung. Vì thế, gia đình phải dựa trên những giá trị cao thượng vững chắc, phải là một môi trường sống hài hoà và thân thiện trong tình yêu, nơi mà từng cá nhân được tươi nở, được phát triển với những đặc điểm riêng của mình. Trong gia đình, mỗi trẻ thơ dần dần khám phá ra mối tương quan với xã hội chung quanh, nhận lãnh sự giáo dục đầy trù mên của cha mẹ và những người thân thương.

Gia đình hạnh phúc tạo cho ta những điều kiện quý báu để thực hành tinh thần vị tha, mưu tìm hạnh phúc cho những người thân thương. Gia-đình có ổn định thì xã hội mới phát triển. Gia-đình có hòa thuận, yêu thương thì nhân loại mới lành mạnh. Chính vì thế,

người xưa đã bảo : Phải *tu thân, tề gia* trước đã, rồi sau đó mới có thể *trị quốc, bình thiên hạ* được. Mẹ Têrêsa Calcutta cũng nhấn mạnh tầm mức quan trọng của tình yêu trong gia đình: “Tôi nghĩ rằng không phải ai cũng ý thức về tầm quan trọng của gia đình. Nếu chúng ta đưa tình yêu trở lại gia đình, thế giới này sẽ đổi khác.”

Gia đình phải là suối mát của tình thương, là nơi mà mọi phần tử cảm thấy được an toàn, được che chở, là nơi mà mọi thành phần có thể nương tựa bên nhau. Gia đình phải là nơi hiền hòa mà mọi người có thể ẩn trú trong những giai đoạn khó khăn của cuộc sống, nơi mà ta lãnh nhận được bầu khí trong mát sau một bão tố hãi hùng. Nơi của tình yêu, của vị tha, nơi không có sự hiện hữu của ích kỷ và hiểm thù. Một nơi mà mọi người có thể nói lên cách thành thật: “Trong những giây phút khó khăn, tôi đã có mặt để che chở và nâng đỡ người thân...”

Phải công nhận rằng gia đình nào cũng có những lo lắng, những khổ đau, những tai ương hoạn nạn của mình. Tuy nhiên, nếu mỗi người biết chu toàn trách nhiệm để vượt qua

những bất hoà, biết bao dung để tha thứ thì những khó khăn dù to hay nhỏ, những xích mích dù tầm thường hay sôi động đều có thể trở thành những sợi chỉ vàng gắn bó chặt chẽ mọi người với nhau hơn. Thánh-Gia nhắc nhở ta mẫu mực của một gia đình lý tưởng đó.

Thường xuyên, ta vẫn luôn có dịp để gặp gỡ nhau trong gia đình. Nếu không, ta phải tạo ra, như thói quen dùng bữa chung trong gia đình để cùng nhau trò chuyện thân mật. Mỗi năm, vào dịp Tết Nguyên Đán, các thành viên trong gia đình thường cố gắng hội họp lại đông đủ để trao đổi cho nhau những lời chúc chân thành nồng ấm theo truyền thống dân tộc. Đây cũng là một cơ hội đặc biệt để chúng ta tiến thêm một bước gần nhau hơn. Một cơ hội để bỏ qua sự khác biệt giữa chúng ta. Một dịp để tỏ cho nhau tình yêu thương đậm đà.

Để tiến đến lý tưởng cao đẹp đó, thánh Phaolô khuyên nhủ ta như ngài đã viết cho các tín hữu thành Côlôxê: “Như những người được chọn của Thiên Chúa, những người thánh thiện và được yêu thương, anh em hãy mặc lấy

những tâm tình từ bi, nhân hậu, khiêm cung, ôn hoà, nhẫn nại, chịu đựng lẫn nhau, và hãy tha thứ cho nhau nếu người này có chuyện phải oán trách người kia. Như Chúa đã tha thứ cho anh em, anh em cũng hãy tha thứ cho nhau. Và trên hết mọi sự, anh em hãy có đức yêu thương, đó là dây ràng buộc điều toàn thiện. Nguyên cho bình an của Chúa Kitô làm chủ trong lòng anh em, sự bình an mà anh em đã được kêu gọi tới để làm nên một thân thể.”

Hoà hợp trong yêu thương, gắn bó trong tình bao dung tha thứ là ta “Sống Ôn Gọi trong Gia Đình.”

- Gia đình phải là nơi giúp mọi người tươi nở và phát triển.
- Gia đình phải là nơi ân náu để tất cả các thành viên sát cánh che chở nhau.
- Gia đình phải là nơi đào tạo cá nhân, giúp mọi người học cách sống trong trường đời.

Ước gì mỗi gia đình là một mái ấm đầy ấp tình yêu, lấy sự hiện diện của Chúa làm môi dây liên kết mọi người. Xin Chúa luôn gìn giữ gia đình ta trong yêu thương và hòa thuận, để ta trở nên một hình ảnh sống động phản chiếu Tình Yêu Thiên Chúa.

Họ Hàng Hai Bên Nội Ngoại

Di Bầy
San Jose, 15/5/2015

Những gì tôi chia sẻ ở đây hy vọng đã không xảy ra trong gia đình bạn, nhưng tôi muốn chia sẻ để giúp những người khác được ý thức một phần nào đó về việc đóng góp tích cực vào đời sống tâm linh trong tương quan giữa cha mẹ với con cái, dâu rể, cháu chắt và hai họ nội ngoại.

Theo văn hóa Việt Nam thì vấn đề “làm dâu” có lẽ vẫn còn “nặng ký” đối với cha mẹ cao niên, nhất là ở Việt Nam. Tuy nhiên ở thế kỷ thứ hai mươi một này, và nhất là tại xứ người - chuyện “làm dâu” hình như đã giảm rất nhiều. Lý do chắc quý vị cũng đã rõ: Ai cũng phải đi làm để trả “bills” mỗi tháng. Số phụ nữ ở nhà coi con cũng giảm bớt vì họ dễ tìm việc ở ngoài. Hơn nữa nếu có ông bà nội, ngoại ở chung thì họ sẽ coi cháu và như vậy thì con dâu có cơ hội đi làm, cho nên sự đụng chạm hàng ngày cũng bớt đi.

Tuy nhiên, những lần lắng nghe câu chuyện xích mích giữa gia đình nội, ngoại - tôi thường tự hỏi không biết ông bà nội ngoại có nghĩ đến sự bình an, hài hòa hay hạnh phúc trong gia đình của con cái không? Nếu có, họ đã làm gì

để con cái dâu/rể biết làm hòa, biết tha thứ cho nhau; để con cái họ có dịp nhìn lại lời ăn tiếng nói và hành vi cử chỉ của mình? Khi dâu/rể than vãn vấn đề trong gia đình thì cha mẹ cần làm gì để giải tỏa và giúp con hiểu phần thiếu sót và tha thứ cho nhau? Khi con dâu/rể chạy đến cho biết “anh ấy, cô ấy đang sống trong tội lỗi mà cứ cho là mình đúng” thì cha mẹ sẽ làm gì? Khỏa lấp tội của con ruột mình và cho là rể/dâu sai - mặc dầu trong thâm tâm cha mẹ biết con mình sai nhưng không dám nói ra vì “nó” là con mình? Có khi nào bố mẹ hai bên ngồi lại với dâu/rể để nghe cả hai chia sẻ mà không thiên vị?

Một gia đình tôi biết, cả hai bên nội ngoại đều sống chung với nhau. Bên nội thì cha mẹ muốn cậu con trai phải lo cho mình vì cậu là trai trưởng. Còn phần bên ngoại thì cha mẹ vợ muốn bám theo cô con gái và cô ta rất yếu không thể nói “không” với bất cứ ai, nhất là với cha mẹ. Mặc dầu bố mẹ cô có con cái đông, nhưng thích ở với cô để “tiếp tục dạy con cho khôn thêm.”

Cách đây bốn năm cô tham dự lớp lãnh đạo gia đình. Lúc

ấy cô đang bị trầm cảm nặng và muốn thoát ra khỏi căn nhà “bệnh hoạn” trong đó có 4 ông bà nội ngoại, 4 cháu bé và hai vợ chồng cô. Mười người trong gia đình nhỏ bé thừa quý vị! Một con số không nhỏ. Vào thời gian khó khăn ấy, cô phải lo cơm nước cho chín người tất cả, mà vẫn bị mọi người trong gia đình chê bai.

Cô không dạy được con theo ý - vì ông bà nội ngoại luôn luôn nhắc nhở cô phải dạy con như thế này như thế kia mới đúng. Sự nhắc nhở này diễn ra trước mặt con cháu, nên trẻ không biết nghe ai. Một cách vô tình ông bà nội ngoại đã “lãnh dùm” trách nhiệm dạy dỗ con cái của cô và cũng tức đi quyền dạy con theo ý của cô để được phù hợp với một xã hội cô đang cố gắng hội nhập.

Chồng cô khi đi làm về thường tỏ thái độ không hài lòng về tình trạng ngăn nắp, gọn gàng trong nhà, vì có thể đã được báo cáo thế này thế nọ ở nhà từ cha mẹ mình. Cô cho biết là cả ngày quần quật với bốn con thơ, lớn nhất 10 tuổi, và bốn vị cao niên nên cô không nghĩ ngợi được tý nào.

Nhìn vào tình trạng này bạn đọc nghĩ sao? Cha mẹ có nên để cho con mình tự lo lấy gia đình của họ không? Khi có thể - vì lợi ích, hạnh phúc của gia đình con, mình - có cần phải ra sống riêng không? Có

nên tiếc năm bảy trăm mỗi tháng - mặc dầu đó là tiền trợ cấp xã hội - để gia đình con được hòa thuận vui vẻ hơn không?

Trong gia đình, những lần cha mẹ nghe con trai hay con gái của mình than thở “anh ấy thế này,” “hay vợ con bắt đầu muốn ‘bung’ vì thấy mình làm ra tiền,” v.v... và v.v... thì cha mẹ sẽ tìm lời nói gì cho đúng với tinh thần phúc âm để con suy nghĩ và cầu nguyện xem thái độ và lời nói của con có “bác ái” như Chúa dạy chưa? Thực hư thế nào? Cha mẹ có được là nơi mà dâu/rể có thể tìm đến - khi gia đình có sự hiểu lầm không? Cha mẹ có thể ở trạng thái trung dung, không thiên vị giữa con mình, và dâu/rể không? Cha mẹ có can đảm nhắc nhở con “Chúa thấy việc làm của con và Chúa sẽ chúc phúc nếu con biết quý trọng sự thật và cũng phải học bỏ qua, tha thứ những cái không đâu vào đâu cả...”

Hơn thế nữa, theo tôi, nếu mình không khuyên được con thì mình có thể đề nghị tìm người thân trong gia tộc khuyên can hay tìm nhân viên tư vấn chuyên môn mà giúp con. Chứ đừng để gia đình bàn ra tán vào và làm cho người con dâu/rể thất vọng vì sao cha mẹ là người công giáo, đạo gốc, ông trùm... mà lại không công bằng và khuyên răn

chẳng đâu vào đâu.

Tôi thấy những trường hợp như trên còn đau lòng hơn nữa là khi dâu/rể là đạo theo. Vì như thế đức tin của họ có thể chưa mạnh mẽ nên sẽ bị lung lay dễ dàng - để cuối cùng họ quay về tôn giáo cũ. Trong thực tế tôi thấy nhiều khi hai họ hay thêm “dâu vào lửa” làm cho căn nhà của con cháu mình dễ bị “cháy rụi.” Rất có thể những cha mẹ này đã có lỗi trước mặt Chúa vì không công bằng khi lắng nghe mà còn thêm hành tởi, mắm muối để hạnh phúc gia đình của con bị tan rã. Có lẽ mỗi cha mẹ của hai họ phải có sự dốc lòng làm một hay hai việc tích cực với mục đích giúp con và dâu/rể sống hài hòa hơn thay vì “đổ thêm dầu” hoặc nói những điều xấu về dâu/rể của mình. Quý vị nghĩ thế nào về lời đề nghị này?

Nếu ở chung với con thì cha mẹ có nên đóng góp tiền bạc vào để giúp, chia sẻ với các con trong những chi phí trong nhà không? Hay cha mẹ giữ lấy hết tiền chính phủ cho và muốn con phải lo cho mình vì nghĩ là “Làm con phải hiếu với cha mẹ...”? Đây là vấn đề công bằng mà một số chúng ta, hay quen.

Tôi đã nghe một câu than thở trong phone như thế này: “Em không nói chuyện được với gia đình bên vợ vì họ là

đạo gốc. Ba vợ em làm ông trùm trong nhà thờ, mà em là người đạo Phật - mới trở lại đạo. Em không có thân nhân nào ở đây mà gia đình bên vợ thì đầy đủ, mà họ lại sống tại Mỹ lâu lắm rồi; họ nghĩ con họ đúng và đồng ý với con họ đuổi em ra khỏi nhà, lấy chìa khóa xe của em, và nói vì xe đó vợ em mua...” Khi hỏi ra mới biết là cậu thanh niên “được cưới” từ Việt Nam. Trường hợp y chang như vậy cũng đã xảy ra cho nhiều cô “được cưới” từ Việt nam. Tuy nhiên về phía phụ nữ thì sự bạc đãi còn có thể tệ hơn nữa vì vấn đề bạo hành trên nhiều mặt.

Đọc đến đây bạn nghĩ thế nào và có cách gì để khuyên khích cha mẹ nên cư xử “văn minh” với dâu/rể không? Tôi nghĩ các bậc cha mẹ nên dốc lòng để nghĩ tốt cho dâu/rể của mình, hoặc nói một câu khen dâu/rể khi thấy họ làm đúng. “Ở xa mỗi chân, ở gần mỗi miệng.” Có lẽ mỗi chân thì tốt hơn là mỗi miệng? Nếu các bạn đang ở chung với con, và nếu còn có thể tự lập được và tài chánh cho phép thì có nên ra riêng cho con dâu hay rể để thờ một tý không?

“Lạy Chúa kính thì dễ đọc nhưng thực hành đức ái qua đời thoại và hành động thì thật là thách đố cho con. Lạy Chúa xin thương xót con vì con là kẻ có tội.”

Tạ Ơn

*Tạ ơn tình Chúa bao la,
Tạ ơn cha mẹ cho ta vào đời.
Cám ơn ông xã tuyệt vời,
12 năm chẵn không voi men tình.
Đầu nào đong đặng duyên mình
Mặn nồng, thấm thiết tựa tình trâu cau.
Thương, nhớ quyện chặt trong nhau
Ân, nghĩa trọn vẹn trước sau đôi mình.
Cám ơn, mái ấm gia đình
Chôn nơi sum họp, có mình có ta.
Cám ơn công ơn thầy, Cha
Tận tình chỉ dẫn gần xa tháng ngày.
Đạo, Đời suy nghĩ đổi thay
Thánh Linh cầu nguyện nắm tay vui cười.
Cám ơn bạn tốt bao người
Gian khó không nản luôn ngồi kề bên.
Cho ta chỗ dựa thật êm,
Một vòng tay ấm, khi đêm đông về.
Cám ơn, tất cả không chê:
Cho dù sương, khổ muôn bề gian lao.
Chính nhờ những lúc lao đao,
Tôi luyện rèn giữa cho sao nên người.
Cám ơn đất, cám ơn trời
Cho ta có được cả trời thương yêu.*

Đỗ Diệp Anh

Buổi Chiều Ngày Thứ Tư

M.H.

Ngày Thứ Tư của tôi đã bắt đầu từ lâu lắm rồi, và cảm tạ Chúa ngày Thứ Tư của tôi vẫn đang còn. Một ngày chỉ có hai mươi bốn giờ, không hơn không kém, tôi biết mình đang ở những thời khắc của buổi chiều ngày Thứ Tư.

Buổi chiều là thời gian ai cũng thích bất kể già hay trẻ, vì là lúc mọi người được nghỉ ngơi sau một ngày bận rộn ... Người trẻ thì mong chiều để ra khỏi công việc, về nhà với người thân yêu. Người già thì mong chiều để được gặp con cháu. Trẻ con thì vui sướng vì có bố mẹ bên cạnh.

Buổi chiều là mảng thời gian được ưa thích và mong

đợi nhiều nhất của một ngày, nhưng buổi chiều ngày Thứ Tư của cuộc đời có phải ai cũng mong đợi không? Vì khi đêm đến thì sân chơi ngày Thứ Tư sẽ đóng cửa. Ở lúc xế chiều này, tôi hay nhìn lại những cuộc chơi buổi sáng sớm, hay giữa trưa và cảm thấy chưa hài lòng vì biết mình đã chưa đem hết sức mình vào cuộc chơi, dù thắng ít hơn thua, dù có những lần “time out” cay đắng.

Trong cuộc chơi bao giờ cũng cần có người cùng chơi, bạn cùng chơi, không ai ra sân chơi một mình vì chẳng có gì vui. Người cùng chơi có khi mang lại niềm vui nhưng lắm khi cũng chỉ là buồn phiền, rắc

rồi do những khác biệt, tị hiềm, ganh ghét hơn thua, vì ai cũng muốn thắng, chẳng ai chịu là kẻ thua thiệt. Nếu người chơi cùng sân là kẻ xa lạ thì chỉ cần goodbye là xong chuyện, nhưng oái oăm những kẻ chung sân lại là những người kế cận trong gia đình, anh chị em, họ hàng thân tộc, trong cộng đoàn giáo xứ, trong hội đoàn hay phong trào mình đang sinh hoạt, thêm vào là những người cùng làm việc chung nơi sở làm, hàng xóm láng giềng...

Tôi có một người bạn rất tốt, rất sốt sắng trong các công việc chung của hội, đột nhiên lặng lẽ biến mất, khi hỏi thăm thì người đó chỉ mỉm cười lắc đầu, và nói làm việc Chúa cũng khó lắm, rút lui cho được bình an.

Trong ba mươi sáu kế thì kế “đào vi tâu” bỏ cuộc, đôi khi cũng là thượng sách, nhưng không thể bỏ hết được. Chẳng lẽ bỏ nhà ra đi, bỏ sở quit job, bỏ nhà thờ, bỏ bạn bè, từ con, chỉ vì có vấn đề, có xung khắc hay bị thua thiệt sao? Và giả dụ có bỏ được hết, nghĩa là xóa bản làm lại từ đầu thì mọi sự có tốt đẹp hơn không? Chắc gì trong sân chơi mới sẽ vui hơn

hay là “tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa”? Ca dao Việt nam có câu “Đừng đứng núi này mà trông núi kia” hay “Ở trong chăn mới biết chăn có rận” bên Tây cũng có câu: “Cỏ nhà hàng xóm thì xanh hơn cỏ nhà mình” hay như các ông thường tưởng lầm “Vợ anh hàng xóm thì đẹp hơn vợ mình”.

Nói như thế thì chẳng lẽ tôi cứ phải chịu đựng sự thua thiệt, sự bất công, bất hòa cho đến hết ngày Thứ Tư với những người chơi chung sân sao chứ?

Ngoài sân chơi tôi còn đang nghe tiếng thì thầm: chiều mát rồi, xuống sân chơi đi kéo tối. Ủ, buổi chiều thật đẹp, không khí dịu mát làm tôi chợt nhớ lại buổi chiều ơn sủng năm xưa khi rời Camp St. Francis. Hồi tưởng lại những buổi chiều ở nơi ấy, tự nhiên thấy lòng nhẹ nhàng, vui vẻ hẳn lên, tôi trở lại sân và không quên ôn lại hai điều quan trọng nhất: hoán cải bản thân và thanh hóa môi trường.

Với Ôn sủng của Chúa và tình bạn Cursillo, tôi tin rằng những ngày Thứ Tư còn lại sẽ rất hạnh phúc mặc dù có nhiều thử thách, gian nan.

Vinh quang Thập Tự

*Cảm hứng theo một phần của
thông điệp Phục Sinh ĐGH Phanxicô 2015*

Nguyễn Trúc

San Jose 04/24/2015

*Chúa Giêsu bỏ vinh quang thần thánh
Hủy bỏ chính mình nhận phạt tội đời
Tự hạ mình chết trên cây Thập Giá
Thắng hận thù, bóng tối bị đẩy xa*

*Chính vì thế Thiên Chúa đã tôn vinh
Danh Giêsu vang dội khắp vũ hoàn
Qua sự chết, mở con đường sự sống
Dẫn đến vinh quang, lối sống ân tình*

*Ngài dạy con khiêm nhường là hạnh phúc
Tự hạ mình hướng đến “sự trên cao”
Kẻ kiêu ngạo nhìn từ trên cao xuống
Người khiêm cung từ dưới ngược nhìn lên*

*Theo thói đời thích ăn trên ngồi trước
Muốn được khen danh tiếng bay lên cao
Con yếu hèn như bao thụ tạo khác
Muốn vinh quang được ca tụng đón chào*

*Nhưng Chúa dạy sống tinh thần phục vụ
Cúi gập mình đi vào mộ Giêsu
Con mới hiểu vinh quang cây Thập Tự
Là bỏ mình, tự hạ sống khiêm nhu*

*Con học hạ mình nhưng còn yếu đuối
Tình yêu Ngài ban sức mạnh cho con
Sự thật luôn là vẻ đẹp sắt son
Xa rời dối trá lọc lừa ngu muội*

*Cầu xin Chúa Phục Sinh ban ân sủng
Con đừng theo sự hư hỏng kiêu căng
Biết khiêm tốn với một lòng can đảm
Thứ tha nhau làm nhẹ gánh khổ đau*

Tình Cha

*Dì Bảy
San Jose, 8/6/2015*

Những ngày gần đây theo tin tức thể thao qua báo chí và truyền hình thì đội bóng rổ Warriors đã thắng liên tiếp trong những trận đấu và ngôi sao sáng được nhắc đến nhiều nhất là Stephen Curry, trong nhiệm vụ “canh chừng” (guard) của đội.

Trong cuộc phỏng vấn với báo chí, Stephen Curry đã cho cô con gái hai tuổi rưỡi tham dự. Ở tuổi này các em bé đã nhận ra được tầm quan trọng về chính mình qua sự chú ý của người khác về người cha của mình. Đã có những phóng viên cho rằng Stephen Curry không phải là một “pro-chuyên gia” vì đã cho con, còn thơ bé, quấy rầy, có mặt khi nói về thành quả sự nghiệp trong cuộc phỏng vấn. Nhưng tác giả Armin Brott của mục “Hỏi cha tôi - Ask my dad” của tờ báo San Jose Mercury News chuyên viết về “người cha” lại cho rằng đây là một gương mà những “người cha còn trẻ” nên bắt chước. Hình ảnh này hình như chưa bao giờ

có trong giới thể thao chuyên nghiệp cũng như trong văn hóa Việt nam.

Khi còn làm việc trong trại ty nạn tại Phi Luật Tân, tôi thường nghe các em con lai, cả nam lẫn nữ, đều cho biết lý do tại sao các em thích qua Mỹ vì các em nói “con đi Mỹ để tìm cha con.” Tôi nghĩ trong bụng làm sao mà tìm được khi các em chỉ là hạt cát trong biển người. Hơn nữa khi nói đến người cha thì ít lắm là em phải biết tên họ, tuổi, đến Việt nam năm nào, gặp mẹ của em ở tỉnh, quận nào, binh chủng hay dân sự? Và còn nhiều câu hỏi mà không dễ có câu trả lời cho các em. Tuy nhiên đã có em tìm được cha của mình khi bà mẹ nhớ đến tên tuổi, binh chủng, năm sang Việt nam, đóng quân ở vùng nào, vân vân và vân vân.

Tình cha ít được nhắc đến trong văn chương Việt Nam có lẽ vì ít tác giả là nữ giới? Hay vì hầu hết những nhà văn nổi tiếng trong nước ta lại là nam giới nên họ thường viết về tình

mẹ nhiều hơn chẳng? Những nhà văn này viết về tình cảm dành cho mẹ thì tuyệt tác vì họ đã được cru mang trong bụng mẹ chín tháng mười ngày. Tuy vậy chương không được nhắc đến nhiều nhưng tình cha cũng quan trọng không kém tình mẹ; và ảnh hưởng tình cảm của người cha trên đứa con cũng rất cần thiết để em bé có thể phát triển về cả thể xác lẫn tinh thần.

Một gia đình nọ vì không thích con gái nhưng Chúa lại gởi đến 4 người con gái. Khi cậu “ám” ra đời thì người cha đã quá mệt mỏi vì chờ đợi hay vì đã đến lúc không còn muốn nhìn thẳng vào gia đình hay các con nữa nên đã rất thờ ơ với hai con kế tiếp. Hai em sanh sau này đâu phải “lỗi” của các em mà bị người cha “phạt” không chăm sóc lo lắng, yêu thương. Trong ba bốn năm đầu tiên của cuộc đời, hai em đã bị bỏ rơi nên có những dấu hiệu không phát triển bình thường. Một em thì tỏ vẻ chậm chạp, ít nói, biếng ăn, ốm tong ốm teo. Một em thì hình như bị bệnh “tự kỷ” loại nhẹ thì phải? Cả hai xem ra không được “giống con người ta.” Vì thế nên gia đình họ càng ngày càng trở nên căng thẳng trong nhà.

Hai em bé phải theo học lớp dành riêng cho trẻ chậm phát triển; và cũng có lúc nhân viên tại trường của hai em đề

nghị cha mẹ nên xin tiền khuyết tật cho cả hai. May thay cha mẹ hai em cũng đã được khuyến khích về việc gài gủi và chú ý đến nhu cầu của các con mình hơn. Sau đó, người cha phải bỏ việc ở nhà vì vấn đề sức khỏe và - nhờ vậy - nên anh đã có giờ tham dự thánh lễ thường xuyên. Từ việc đi thánh lễ thường xuyên, anh đã nhận được ơn Chúa ban và anh đã bắt đầu nhìn vào con cái chú trọng hơn và biết lo lắng cho con để chia sẻ gánh nặng gia đình với vợ mình. Có lẽ anh đã được Chúa đánh động để thay đổi cách sống và chăm sóc hai con thật chân tình.

Chỉ trong mấy tháng được ba săn sóc chở đi chơi và được ba chú ý đút com hay bông hai em lên khi hai em đòi, hoặc được ba tắm cho mỗi ngày- thì những cử chỉ yêu thương này như một liều thuốc nhiệm màu làm cho hai em bé càng ngày càng phát triển rất tốt đẹp.

Sự thay đổi của hai em về tinh thần và cơ thể đã vượt quá sự tưởng tượng của người mẹ và những người chung quanh, nhất là thầy cô các em. Cho đến bây giờ thì không ai có thể nói hai em này thuộc loại “bệnh” nữa. Tư tưởng con mình bệnh hoạn, chậm phát triển không còn trong đầu óc của cha mẹ hai em. Như vậy chúng ta có thể kết luận rằng

tình cha cũng quan trọng như tình mẹ.

Thiếu tình cha hay tình mẹ thì người con cũng sẽ không phát triển được như các em được cha mẹ săn sóc đầy đủ cả vật chất lẫn tinh thần.

Nếu người cha trong câu chuyện trên không thay đổi cách sống trong gia đình thì cuộc đời của hai em này sẽ ra sao? Sẽ kéo dài cuộc chậm phát triển và lê lét kéo dài cuộc sống bệnh hoạn? Lỗi tại ai?

Các con trong gia đình có lỗi gì để “bị” cha mẹ đối xử một cách bất công như vậy? Khi cha mẹ thờ ơ trong vấn đề chăm sóc, dạy dỗ, nuôi nấng con cái thì cha mẹ có tội với Chúa và với con không? Tôi đề bạn đọc trả lời cho Chúa nhé. Xin Chúa tha thứ cho cha mẹ con vì những điều quên sót khi cha mẹ nuôi nấng dạy dỗ con và chúc phúc cho cha mẹ con trong tuổi già.

Trăng

*Ta về mang ánh mặt trời
Cho dòng sông cũ reo vui sóng gào
Cho hòn sỏi biết nằm mơ
Cho mưa tẩy hết phù du chốn này*

*Ta về hái cụm tơ vàng
Dem đi hong mộng lang thang trên đàng
Cho đêm ôi rất yên lành
Cho mùa hương cũ Quỳnh Tiên hiện về*

*Ta về rót đổ dòng trăng
Đổ cho róc rách suối vàng trăm năm;
Ta về quẳng hết hồng trần
Cho con sông cũ hai hàng trong veo.*

Bạch Hường

Tán Tụng Hồng Ân

*“Đôi bàn tay Chúa nâng đỡ con,
Xin dâng lời cảm tạ...”*

Hân hoan chúc mừng Cha Andrew Nguyễn Vũ, đương kim Linh Hướng Phong Trào Cursillo VNSJ, vừa được Đức Cha Patrick J. McGrath, Giám Mục Giáo Phận San Jose, bổ nhiệm làm Chánh Xứ Giáo Xứ Holy Family, đảo nhậm ngày 1 tháng 7, 2015.

Ở cương vị mới, cha vẫn tiếp tục đảm nhận chức vụ Linh Hướng Phong Trào Cursillo VNSJ.

Cùng chia sẻ niềm vui trước bổ nhiệm mới, chúng ta không quên hiệp ý cùng cha Tân Chánh Xứ dâng lên Thầy Chí Thánh lời cảm tạ và xin Thầy tuôn đổ ơn phúc dồi dào để cha hăng say phục vụ và chu toàn sứ vụ trong niềm vui.

Hân hoan chúc mừng,
Thay mặt Văn Phòng Điều Hành,
Gioan Trần Hiếu, CTPT

Bà Ruth & Cô Debra

Xin dâng lên Chúa linh hồn bà Ruth, và cô Debra là những người con yêu của Chúa luôn biết ca ngợi Chúa ngay cả trong khi đau đớn và cô đơn

Vince D. Dương

Tiếng của H., nhà tôi, vang lên bên kia đầu dây điện thoại:

- Anh có thể giúp em một chút được không?
- Tôi trả lời:
- Hơi bận một chút, nhưng em cần gì?
- Anh mua cho em một bình hoa và mang gấp đến office của em.
- Bình hoa? và mang đến office của em? Tôi ngạc nhiên hỏi
- Vâng đúng rồi, một bình hoa. Thôi anh khỏi mua làm gì vì không có đủ thì giờ, lấy bình hoa ở nhà mình và mang lại gấp cho em. Và nếu có thể được anh cùng đi với em.
- Anh chẳng hiểu em muốn nói gì cả: mua bình hoa, mang lại office của em, và nếu có thể thì cùng đi với em?
- Ô, em xin lỗi là không giải

thích rõ cho anh. Hôm nay em gọi điện thoại cho bà Ruth, một bệnh nhân của office mà em không gặp bà ta đã hơn mấy tháng nay. Bà đang bị bệnh nặng, bị ung thư (cancer) và có thể đang ở giai đoạn cuối cùng! Anh đến office của em rồi em sẽ nói rõ hơn.

- Tôi vội vã lái xe về nhà lấy bình hoa để mang lại cho H. Gặp tôi, H. giải thích ngay:
- Em muốn đến bệnh viện Bascom để thăm cô Debra, con gái của bà Ruth. Debra đang bị tiểu đường (diabete), người ta đã cưa mất một chân của cô ta, và cái chân còn lại có thể cũng bị cắt ngay ngày hôm nay.
- Như vậy em biết cả hai mẹ con của bà Ruth?
- Không, em chỉ biết bà Ruth mà thôi vì bà là bệnh nhân

của office. Còn Debra, thì em chưa bao giờ gặp mặt cô ta cả.

- Tôi hơi do dự:
- Không hiểu Debra có vui lòng để gặp anh và em vì chúng ta không quen biết với cô ta? Hay là chúng ta đến thăm bà Ruth, vì ít nhất em cũng quen biết với bà ta.
- Em nghĩ không có sao đâu, vì đây là sự yêu cầu của bà Ruth. Đây anh xem, bà ta cho em địa chỉ bệnh viện và số phòng của Debra. Thôi đi ngay đi anh, vì em phải trở lại làm việc sau giờ ăn trưa.
- Bệnh viện Bascom cách office của H. chưa đầy 10 phút lái xe. Thật ra tên của bệnh viện không phải là Bascom, mà là Santa Clara Valley Medical Center. Bệnh viện này nằm ngay trên đường Bascom, và có lẽ vì thế nên dân Việt Nam ở San Jose gọi nó là bệnh viện Bascom cho dễ nhớ và dễ tìm! Bãi đậu xe không còn một chỗ trống vì người ta hay dùng giờ ăn trưa để đi thăm người thân hay bạn bè đang bị đau yếu, vì thế phải hơn 5 phút lái xe lòng vòng tôi mới kiếm được một chỗ đậu xe khi có một người rời khỏi bãi đậu.
- Trước khi vào cầu thang máy để kiểm phòng của Debra, tôi đã cẩn thận cho nước vào bình để giữ hoa được tươi.

Phòng của Debra ở ngay tầng thứ 4, và chẳng có khó khăn gì để kiểm ra phòng của cô ta, chỉ khổ là không biết mặt của Debra như thế nào. Khi tìm ra được phòng, H. và tôi đều ngạc nhiên vì có một giường thì trống, và giường còn lại có một người A đồng đang nằm ở đó và chắc chắn không phải là Debra, vì Debra là người Mỹ.

- May thay có một cô y tá ở đó, và H. hỏi ngay:
- Tôi muốn gặp Debra. Xin cô vui lòng cho tôi biết là có Debra ở đây không?
- Cô y tá quay sang hỏi người bệnh nhân trên giường: “Cô tên là gì?” và đương nhiên câu trả lời không phải là Debra.

H. và tôi đi đến phòng làm việc của các y tá trực để hỏi thăm là Debra đang ở đâu. Một cô y tá cho biết là Debra vừa chuyển đến trung tâm săn sóc người bệnh White Blossom khoảng 10 phút trước. Hơi thất vọng, H. và tôi lững thững đi lại cầu thang máy để đi về. Lại đổ nước ra khỏi bình hoa vì sợ nước đổ ra ngoài khi lái xe, và chúng tôi lưỡng lự là không biết có nên tiếp tục đi thăm Debra nữa hay không ...

H. đề nghị với tôi:

- Theo lời cô y tá thì trung tâm

này nằm trên đường Fruitdale, như vậy cách chỗ này khoảng chừng vài phút thôi. Hãy thử đến thăm Debra một lần nữa đi.

Khi chúng tôi đến trung tâm săn sóc bệnh nhân White Blossom thì Debra vừa được đưa vào một phòng của trung tâm này. H. và tôi phải đứng đợi trước phòng khoảng 10 phút để y tá thay áo quần và thuốc men cần thiết cho Debra. Trong khi chờ đợi để được thăm Debra, tôi nghe những tiếng rên siết của một vài bệnh nhân ở những phòng bên cạnh. Những tiếng rên siết nghe đau đớn và náo nùng! Nhìn vào một vài phòng, tôi bắt gặp những cặp mắt mệt mỏi, buồn phiền của một vài bệnh nhân. Hình như họ đang mong đợi một người thân, hay đang chờ một cái gì đó ... Tôi thầm nghĩ trong lòng : “Có lẽ một ngày nào đó tôi cũng như những bệnh nhân kia, nằm trên giường đếm ngày tháng trôi qua, và mong một người thân đến thăm ...”

Cô y tá ra hiệu cho chúng tôi biết là có thể vào phòng để thăm Debra. H. giới thiệu ngay với Debra:

– Chào cô Debra. Tôi tên là H. và đây D., chồng của tôi. Mẹ của cô, bà Ruth, là người mà tôi quen. Mẹ của cô có nói nhiều về cô, về bệnh tật mà

cô đang gặp phải và hôm nay chúng tôi đến thăm cô.

Debra nhòe miệng cười và rời những giọt nước mắt trào ra trên mắt của cô. Debra còn trẻ, tôi không đoán được tuổi của cô ta, nhưng tôi ước chừng dưới 40. Con bệnh tiểu đường (diabete) đã tàn phá thân thể của cô ta. Bàn tay của cô sần sùi với những vết se nổi lên. Một chân của cô đã bị cắt đi, và chân còn lại lẽ ra cũng bị cắt nốt ngày hôm nay ... nhưng không hiểu vì lý do gì mà người ta đã trì hoãn (chúng tôi không dám hỏi vì tế nhị, vì sợ cô buồn).

Sau cơn xúc động, Debra lấy lại bình tĩnh:

- Mẹ của tôi như thế nào, bà vẫn khỏe chứ?
- H. trấn an:
- Vâng, bà ta vẫn khỏe. Mẹ của cô lo lắng cho cô nhiều lắm! Như Debra biết là mẹ của cô không thể đến thăm cô được, và vì vậy bà muốn chúng tôi đến đây để thăm cô
- Ô, đừng lo lắng cho tôi. Xin anh chị vui lòng nhấn với mẹ tôi là đừng lo lắng cho tôi! Anh chị xem đây, tôi “khỏe mạnh” mà. Vâng tôi “khỏe mạnh” thật mà! Tôi có thể tự lo cho tôi. Điều mà tôi lo lắng là không ai lo cho mẹ tôi, lo cho con bệnh ung thư của mẹ tôi ...”

Có một cái gì đó nghẹn ngào trong cổ của tôi. Tôi không thấy Debra “khỏe mạnh” chút nào cả. Lẽ ra giờ này cô phải chạy nhảy, phải đi đó đây, phải làm việc này, việc nọ ... nhưng bây giờ phải nằm trên giường, tay chân cử động khó khăn cho đến nỗi không tự mình thay áo quần!

– Cám ơn Chúa đã săn sóc cho tôi. Nếu không có Chúa thì làm sao mà tôi có thể sống được đến ngày hôm nay. Chúa đã săn sóc và yêu tôi từng giờ, từng phút ...

Tôi sững sờ trước câu nói của Debra. Một con người thiếu thốn từ vật chất và đau đớn về thể xác, sống được bằng sự trợ giúp, săn sóc của người khác, thế mà vẫn ca ngợi tình yêu của Thiên Chúa!

Chúa đâu có sinh ra tôi như thế này. Lúc trẻ tôi rất khỏe mạnh, nhưng chính tại tôi không biết tự lo cho mình cho nên mới sinh ra như ngày hôm nay. Những lúc thân thể tôi đau đớn là những lúc tôi cầu nguyện cùng Chúa, dâng những đau đớn của tôi lên ngài để cầu nguyện cho những người đau khổ, những bệnh nhân khác...

Ôi tuyệt vời! Tôi không ngờ có một người đau đớn về thể xác như Debra mà không một lời trách móc, không một lời oán than Chúa, nhưng lại

cầu nguyện cho kẻ khác qua sự đau đớn của mình.

H. rung rung nước mắt rồi cầm tay Debra và nói:

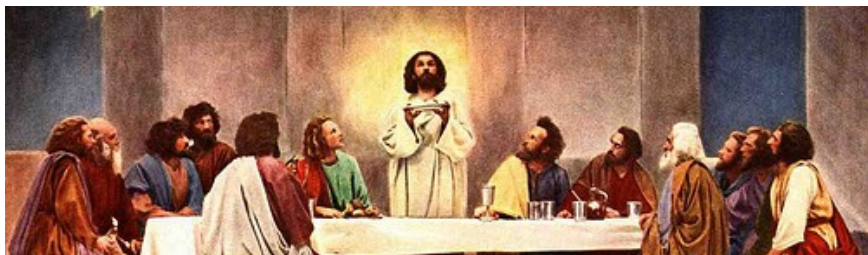
– Xin Debra hãy cầu nguyện cho chúng tôi, đặc biệt cầu nguyện cho chị của tôi đang bị bệnh ung thư và cuối tuần này tôi sẽ đến Washington D.C. để săn sóc cho chị ấy. Xin cầu nguyện cho chị tôi có nghị lực và biết phó thác, biết cậy trông vào Chúa. Và nhất là cầu nguyện cho chị được được biết Chúa vì gia đình của chị chưa biết Chúa.

Debra, H. và tôi cùng cầm tay nhau và chúng tôi cầu nguyện với nhau qua lời kinh Lạy Cha mà chính Chúa Giêsu đã dạy.

Rời khỏi trung tâm White Blossom mà lòng vẫn vương. Tạ ơn Chúa đã cho H. và tôi có cơ hội để được thăm Debra, được cơ hội để chứng kiến nhiều cảnh thương tâm, và nhất là học được bài học ngợi ca Thiên Chúa của Debra!

Chiều hôm đó bà Ruth, mẹ của Debra, gọi điện thoại cho H. với giọng nghẹn ngào:

– Debra vừa gọi cho tôi. Debra bảo là nó đã khỏe. Nó bảo là nó sẽ khiêu vũ khi gặp tôi! Nó sẽ nhảy về hướng phải, nó sẽ nhảy về hướng trái! Nó sẽ khiêu vũ trên xe lăn của nó!

Ăn Mặc Chính Tề Khi Tham Dự Thánh Lễ

Phêrô Phạm Huy Dũng

Một chị hỏi tôi tại sao tôi hay “mặc áo màu trắng” khi tham dự Thánh Lễ hay sinh hoạt PT? Chị nói cách ăn mặc của tôi thấy “trịnh trọng và xa lạ quá”.

Cám ơn câu hỏi của chị! Cách ăn mặc áo trắng và quần đen của tôi không phải để tôi được coi trọng. Tôi muốn dự bữa Tiệc Thánh của Chúa, ăn mặc chính tề hơn mọi ngày.

Trong Bản Tin Ultreya tháng 6, 2014, tôi có chia sẻ một suy nghĩ về cách ăn mặc khi tham dự Thánh Lễ về ăn mặc thời nay hơi giản dị. Khi tham dự Thánh Lễ, tôi cũng như nhiều người khác ăn mặc y phục theo thời trang “phù hợp” và “thích hợp”. Tôi nhớ hồi còn nhỏ ở Việt Nam, tôi có một bộ y phục dành riêng để đi lễ. Tôi tìm đọc trong Thánh Kinh nói sao về cách ăn mặc khi tham dự Thánh Lễ.

Thánh Kinh có câu, “Này bạn, làm sao bạn vào đây mà lại không có y phục lễ cưới?” (Mt. 22: 11-14). Và

trong Thánh Kinh theo Thánh Phêrô cũng có câu, “Ước chi về duyên dáng của chị em không hề tại cái mã bên ngoài như kết tóc, đeo vòng vàng, hay ăn mặc xa hoa; nhưng là con người nội tâm thâm kín, với đồ trang sức không bao giờ hư hỏng là tính thủy mị, hiền hoà: đó chính là điều quý giá trước mặt Thiên Chúa” (1 Pt 3:3-5).

Cũng như nhiều người khác, khi đi dự tiệc, tôi đều ăn mặc chính tề, trang nghiêm, trịnh trọng... Còn khi tham dự Thánh Lễ, đôi khi tôi ăn mặc “tiện nghi” theo sinh hoạt hằng ngày của tôi.

Suy nghĩ về cách ăn mặc khi tham dự Thánh Lễ, tôi muốn trở lại những nề nếp tốt đẹp mà ông bà cha mẹ tôi đã dạy tôi hồi còn nhỏ. Vì khi dự Thánh Lễ, tôi tham gia vào bữa tiệc ly dành riêng cho quý tộc—dân Chúa. Tại sao tôi lại không ăn mặc chính tề hơn mọi ngày?

**MƯỜI
THƯƠNG
MẸ
MARIA**

Một thương Mẹ được Sứ Thần
Kính chào và gọi "Hong Ân Chúa Trời"
Hai thương Mẹ đã nói lời
"Xin vâng" để cánh cửa Trời mở ra!!!
Ba thương Mẹ đến tận nhà
Ê-li-da-bét, hoan ca Chúa Trời..
Bốn thương nhờ Mẹ ngỏ lời
Ca-na có rượu kịp thời mang ra!
Năm thương Mẹ đã bôn ba
Tìm Con đang bận việc Cha trên Trời..
Sáu thương Mẹ đã cứu đời:
Đồng Công Tế Lễ ngay nơi pháp trường!
Bảy thương Mẹ- Đức-Chúa-Trời
Nhận Gioan "Đưỡng-Tử", nêu gương sáng đời!
Tám thương nhìn Chúa tắt hơi,
Mẹ nghe bầm dập nát tim tươi đời..
Chín thương tay Mẹ dang ra
Ôm Con đã chết như là tội nhân!
Mười thương đợi Chúa Thánh Thần,
Mẹ cùng Môn-Đệ cận kề bên nhau..
Mẹ ơi, ngàn kiếp về sau,
Mẹ là Ân Sủng của lòng xót thương
Mẹ là mẹ thật Chúa Trời
Cũng là Mẹ thật loài người chúng con
Lạy Mẹ là Mẹ dấu yêu,
Quê hương con, nhiều điều linh thống khổ
Với bao nghịch cảnh thương đau
Xin thương hộ phù, chở che, trợ giúp,
Xin thương hoán cải mọi người..
Biết yêu thương, biết học đời gương Mẹ,
Để làm Người Nhân Loại Mới,
Để mãi mãi xứng hợp là Con Chúa... và
Biết Tôn Sùng Trái-Tim Vô-Nhiễm Nguyên-Tội
-Mẹ AMEN
Maria, con Mẹ
Bạch Tuyết

Xét Mình

Elizabeth Luru

Một năm trôi qua. Một mùa chay mới lại bắt đầu, mùa chay hằng năm nhắc nhở chúng ta xét mình, ăn chay, sám hối.

Có lẽ hầu hết chúng ta, ai cũng đã từng có những giờ phút tĩnh lặng để hồi tưởng những vui buồn trong quá khứ của đời mình. Đôi lúc chúng ta cũng kiểm điểm những sai lầm, thất bại trước đây để rút kinh nghiệm cho con cháu hay cho chính cuộc sống hiện tại của mình được thăng tiến hơn.

Những năm đã khá lâu trước đây. Không chỉ trong mùa chay mà ngay cả bất cứ lúc nào tôi nhớ lại những sự việc cũ không mấy tốt đẹp đã đến trong cuộc sống của tôi, tôi lại suy tư, xét mình. Không phải xét mình để ăn năn, hối

cải mà xét mình để trách mình sao ngu ngơ dại khờ.

Tôi giận mình, tôi tiếc thương cho đời mình với những câu hỏi đã muộn màng.

- Tại sao....? Phải chi hồi đó... Nếu...?
- Đã bao lần tôi than thở cùng Chúa:
- Chúa ơi! Chúa đã dựng nên con. Đã thương ban cho con những Hồng Ân, những may mắn hơn người. Chúa ưu đãi con như thế, sao Chúa không cho con cái khôn ngoan biết dùng lợi điểm đó để đạt được những điều theo ý mình muốn?

Tôi nghĩ rằng, Trời đã ban cho mình những điều tốt đẹp đang có, thì sẽ được hưởng

hạnh phúc đầy đủ mà bao người mơ ước ở đời này. Tôi đã thất vọng để chỉ biết so sánh, phân bì, rồi trách mình. Sao mình khờ dại để mất cơ hội mà tôi cho là xứng đáng được hưởng?

Thuở ấy, tôi đã không biết nhìn mình để khiêm tốn nhận ra sự yếu kém và tự kiêu. Vì biết mình và chấp nhận mình là bắt đầu một cuộc sống bằng an.

Nay tôi thức tỉnh và tạ ơn Lòng Thương Xót Chúa dành cho tôi.

“...những gì xưa kia tôi cho là có lợi, thì nay vì Đức Kitô, tôi cho là thiệt thòi. Hơn nữa tôi coi mọi sự là thiệt thòi so với mối lợi tuyệt vời là được biết Đức Kitô, Chúa của tôi” (Pl 3, 7-8).

Tình yêu Chúa dành riêng cho mỗi người mỗi khác theo sức mình và theo Thánh Ý Chúa. Vì ơn Chúa là cái làm hữu ích cho ta, chứ ơn Chúa không phải là cái mình ưa thích.

Thời gian trôi qua với bao thăng trầm của đời người. Với bao kinh nghiệm học hỏi từ các bạn.

Với bao lời chia sẻ thâm tình trong buổi hội nhóm. Tôi

chỉ biết tạ ơn Chúa và cảm nhận được tình yêu của Chúa. Tôi nhận ra mình chẳng là gì cả nếu không có ơn Chúa ban. Tôi cảm nghiệm được rằng, tất cả mọi việc tốt xấu, buồn vui đến với tôi đều là Ân Huệ “... vì Chúa thương ai thì mới sửa dạy kẻ ấy và có nhận ai làm con thì Người mới cho roi, cho vọt...Cha trần thế sửa dạy chúng ta trong một thời gian ngắn và theo sở thích của mình, còn

Thiên Chúa sửa dạy là vì lợi ích của chúng ta, để chúng ta được thông phần vào sự thánh thiện của Người.

Ngay lúc bị sửa dạy thì chẳng ai lấy làm vui thú mà chỉ thấy buồn khổ. Nhưng sau đó, những người chịu rèn luyện như thế sẽ gặt được hoa trái là bình an và công chính (Dt 12, 6-11).

Có qua roi vọt, sửa dạy, thất bại mới biết giá trị, mới có kinh nghiệm. Thất bại là một điều kiện cho thành công lớn trong Ôn Thánh.

Bây giờ tôi nghĩ lại những câu hỏi “ Tại sao...? Phải chi....Nếu...”, nếu lúc ấy tôi mãn nguyện sẽ không có

những câu hỏi buồn tiếc ấy, thì không biết tôi có được cái lợi là có Chúa Kitô như ngày nay không?

Lạy Chúa! Vì Chúa con đánh thua lỗ mọi sự thế gian. Vì Chúa không cho con khôn ngoan, nên con đã đánh mất dịp tốt mà lúc ấy con cho là tốt đẹp.

“...Thiên Chúa lại đã không để cho sự khôn ngoan của thế gian ra điên rồ đó sao? (I Cr 1, 20)

“... Cái điên rồ của Thiên Chúa còn hơn cái khôn ngoan của loài người, và cái yếu đuối của Thiên Chúa còn hơn cái mạnh mẽ của loài người” (I Cr 1, 25)

Trong những cuộc họp mặt bạn bè vui chơi, các bạn thường chỉ vào tôi nói:

- Trong đám bạn thân tui mình, mụ ni là người hạnh phúc, sung sướng nhất bây giờ đó.

Tôi phải cãi chính.

- Ni, mấy mụ đã quá hiểu tôi mà. So với mấy mụ, tui có nhiều thiệt thòi, thua kém. Lối sống của tôi giản dị, bình thường, tại rằng mấy mụ nói lạ rứa.

- Vì tui ni thấy mụ cười vui vẻ, vô tư

Tạ ơn Chúa đã cho tôi cái đại khờ, cái bằng an. Cái đại khờ để được bằng an. Cái bằng an vô giá biết mua ở đâu? Giá cả bao nhiêu?

Không phải Chúa cho tôi cái bằng an, nhưng Ngài đã cho tôi niềm tin, sức mạnh để tìm cái bằng an trong buồn lo, mất mát của đời tôi. Bây giờ tôi thấy gánh khổ đau nặng nề ấy trở nên nhẹ nhàng. Sự hiện diện của Chúa sẽ khiến đời ta nên nhẹ nhàng, vui tươi.

“...Tất cả những ai đang vất vả mang gánh nặng nề, hãy đến cùng tôi, tôi sẽ cho nghỉ ngơi bồi dưỡng. anh em hãy mang lấy cái ách của tôi và hãy học với tôi, vì tôi có lòng hiền lành và khiêm nhường, tâm hồn anh em sẽ được nghỉ ngơi bồi dưỡng, vì ách tôi êm ái và gánh tôi nhẹ nhàng” (Mt 11, 28-30)

Cách đây không lâu, tôi đã đọc được một câu chuyện ngắn trên mạng. Câu chuyện này đã đánh động lòng tôi và làm tôi suy nghĩ nhiều.

Trong một dạ tiệc đông khách, nhiều người chú ý đến một gia đình nhỏ trông thật

hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ, rất đẹp đôi với cậu con trai nhỏ ngoan ngoãn, cầm tay cha mẹ vui vẻ đi vào bàn tiệc. Sau đó có một số người đến chào mừng và khen tặng đôi vợ chồng danh dự này.

- Một gia đình trẻ, giàu sang. Chị vợ là một ngôi sao sáng chói, trẻ tuổi, đẹp người đã sớm thành công trong nền điện ảnh ở Âu Châu, được mọi người ngưỡng mộ. Anh chồng là người trí thức, có địa vị, lịch thiệp và cậu con đẹp trai dễ thương. Thật là một gia đình hoàn hảo.

Anh chị im lặng, vui vẻ nhận những lời khen tốt đẹp của mọi người cho gia đình mình. Nghe xong, chị tươi cười đáp lễ

- Chúng tôi xin cảm ơn những lời khen tặng của quý vị. Quý vị đã thấy những vẻ đẹp bên ngoài, nhưng phía sau cái hạnh phúc đó, hôm nay chúng tôi xin nói:
- Cậu con nhỏ mà quý vị khen đẹp trai đã bị bệnh tâm từ thuở mới chào đời. Cháu có một người chị đang ở nhà vì mắc bệnh thần kinh.
- Mọi người nghe đều sững sốt và cảm phục đôi vợ chồng tài

hoa và can đảm ấy.

Chị vợ còn nói tiếp:

- Thượng đế thật công bằng!

Thật vậy, ở trên đời này, không có gia đình nào được hoàn hảo. Ai cũng có cái đau khổ, cái âu lo riêng tư. Chúa thật công bằng, nhưng chỉ vì mình không biết tìm đến Chúa, không cầu nguyện và đôi khi tự hào, tự kiêu, cho là mình làm được mọi việc theo ý mình.

Là Kitô-Hữu, chúng ta đừng quan trọng quá đến những sự vật hữu hình, vì sự hữu hình chỉ tạm thời, còn những thực tại vô hình mới tồn tại. Chúng ta có phúc được biết Chúa, có đức tin. Nước vĩnh viễn của chúng ta là Nước Trời.

Đức tin luôn mời gọi chúng ta nhìn vào những thất bại, đổ vỡ trong cuộc sống như một khởi điểm mới.

Lạy Chúa Giêsu! Xin Chúa ở lại với con vì con yếu đuối, con cần đến Chúa vì Chúa là sức mạnh, là nguồn an ủi, là chốn tựa nương của con. Không có Chúa, con cô đơn lắm; làm sao con đứng vững trong đêm tối đầy khó khăn, cam bẫy của cuộc đời.

Mùa Hoa Dâng Mẹ

*Kính dâng ĐỨC MẸ "Hiền Mẫu" muôn Hoa:
Vàng, Hồng, Trắng, Đỏ mận mà sắc hương
Lung linh ánh sáng muôn phương
Tâm tình dâng Mẹ hoa hương điểm kiêu
Dâng hoa nhin nhục sớm chiều
Dâng hoa cầu nguyện mí miếu không ngơi
Dâng hoa thành kính vâng lời
Dâng hoa tâm thức trọn đời hiếu trung
Hoa vui, thương giữa hoa mừng
Hoa sáng dâng Mẹ không ngừng tỏa lan
Nguyện xin Chúa Mẹ bình an
Hồn xác hạnh phúc chứa chan ơn Trời...*

Lm Thạch Linh Nguyễn Đình Đệ
(Mùa Dâng Hoa 5/2015)

Và bà ta kết thúc: “Dù sao đi nữa, Thiên Chúa vẫn mãi mãi yêu tôi!”

Hai mẹ con: người mẹ đang bị bệnh ung thư ở giai đoạn cuối cùng, các xương tủy đã bị khoét rỗng và không thể đi lại được; người con bị bệnh tiểu đường, chân đã bị cắt, nằm trên giường, không tự săn sóc một mình. Hai mẹ con chỉ cách nhau khoảng 10 phút lái xe, thương yêu nhau vô cùng, nhưng không thể gặp mặt nhau vì bệnh tình. Hai mẹ con lo

lắng cho nhau, lo hơn chính bản thân mình, và chỉ biết trấn an với nhau qua đường giây điện thoại là họ đều “khỏe mạnh”. Hai mẹ con đều đau đớn vì bệnh tật, không biết ngày mai mình sẽ như thế nào .. thế mà không một lời than thân trách phận, nhưng miệng lưỡi luôn ngợi ca Thiên Chúa.

Còn tôi, tôi có lý gì để oán trách Thiên Chúa? Tôi có ngợi ca Ngài vì rằng Ngài đã cho tôi quá nhiều, cho hơn những gì mà tôi có thể có được?

Ngài Đã Sống Lại

*Nếu Chúa không sống lại
Con biết làm sao đây?
Tin vào Ngài vô nghĩa?
Đời con mãi đọa đày*

*Nếu Chúa không sống lại
Trời đất mãi chia hai
Con sống hoài trong tội
Thiên Đàng rất xa xôi*

*Nếu Chúa không sống lại
Tội đây ắp trên tay
Đời con mãi đêm dài
Ác thần luôn bủa vây*

*Nếu Chúa không sống lại
Chết rồi con đi đâu?
Linh hồn mãi đêm thâu
Đời đời nơi than khóc*

*Nhưng Ngài đã sống lại
Sự chết đã thua rồi
Bóng tối bị đẩy xa
Tội con được ân xá*

*Tin Mừng Ngài sống lại
Con vui mừng hân hoan
Con thông vào sự sống
Trông cậy vào ngày mai*

*Ngày con rời cõi thế
Sẽ về chốn vinh quang
Vui sống đời vĩnh cửu
Thiên Đàng con hằng mong*

*Cầu xin Chúa Phục Sinh
Cho con biết từ bỏ
Lối sống xưa bỏ ngõ
Chối từ bao ân tình*

*Cho con thêm sức mạnh
Lăn tảng đá tội đời
Nghe tiếng Chúa gọi mời
Mỗi ngày nên lành thánh*

*Đừng cho con cảm dỗ
Vì phận con yếu hèn
Đã nhiều lần nhiều phen
Con chìm trong bão tố*

*Xin tình Ngài Phục Sinh
Giúp con quyết quay về
Biết sống theo Thần Tính
Nhận an bình Ngài ban*

*Trúc Nguyễn
San Jose, 14/4/2015*

Chúc Mừng Tân Linh Mục

Trong niềm hân hoan tạ ơn Thiên Chúa,

Phong Trào Cursillo Việt Nam San Jose thành tâm chúc mừng hai tiến chức Linh Mục Lê Văn Hưởng, Cursillista Khóa 42 VNSJ, và Linh Mục Nguyễn Hồng Từ, thuộc Giáo Phận Oakland.

Thánh lễ truyền chức được diễn ra vào lúc 7:00 chiều, thứ Sáu, 29/5/2015, tại nhà thờ Chánh Tòa Christ the Light, 2121 Harrison St., Oakland, California.

Trước hồng ân cao cả, chúng ta cùng hiệp ý với hai tân Linh Mục dâng lên Thầy Chí Thánh lời cảm tạ và cầu xin Người gìn giữ các Tân Chức trong cánh tay yêu thương của Người.

*Hãy tạ ơn Chúa, vì Chúa nhân từ,
Muôn ngàn đời Chúa vẫn trọn tình thương.
(Tv 107:1)*

Xin hân hoan chia sẻ niềm vui với hai tân linh mục, cùng thân bằng quyến thuộc, và Phong Trào Cursillo Việt Nam Giáo Phận Oakland.

Thân ái,
Thay mặt VPĐH Phong Trào Cursillo VNSJ,
Gioan Trần Hiếu, CTPT

Reflects On The Journey to The Priesthood

Tân Linh Mục Lê Văn Hưởng

“Love allows me to walk with God in harmony, for out of love I am willed into being, and because of love I will return to him.”

I believe the birth of my priestly vocation coincided with the death of my mother. It was Oct. 14, 1994. On her deathbed, my father sat there, hands trembling, holding her fragile and worn-out body as if he was facing his own death.

My four siblings and I just knelt beside them in silence. I remember seeing a stream of tears run down her left cheekbone, her mouth moved as if she wanted to say something to my father, but no sound was heard. At the moment our mother passed away, I saw my father tremble, his body shook like there was an earthquake.

Witnessing this, even at the age of 9, I felt his inestimable pain. Their wedding vows and

the bond of life and love were now violently disrupted as death tore them apart. The pain was indescribable and yet at this moment, I had witnessed something mysterious, beautiful and holy about my parents' spousal love. A spark of desire to know this love was born within me. I vowed to search it out.

However, as time went on, this desire was covered up with distractions of life. It was like a volcano, buried deep underneath the earth just waiting for the right moment to erupt.

The moment for it to erupt finally came when God suddenly surprised me. In 2005, I encountered a young seminarian in our parish. A fruit of our

mutual friendship was my involvement in the parish's life as a catechist and youth minister. The long-forgotten desire, just like a volcano, suddenly erupted in my heart. It again gave me a sense of purpose and mission. This significantly shaped my decision to discern the priestly vocation mainly because I wanted to follow Christ with a hope of knowing what was at the heart of spousal love.

In August 2007, I moved from Hai Phong, Vietnam, to the Diocese of Oakland, California, and later enrolled in Mount Angel Seminary, Portland, Oregon, as a pre-theology student. In August 2010, I came down from the mountain-top and settled at St. Patrick's Seminary and University, Menlo Park, California.

In almost 10 years, my search for the meaning of my parents' mysterious love finally ended with a wonderful realization of my own priestly vocation.

This was a vocation to love as Christ has loved. It is Jesus

Christ who has revealed to me my fundamental vocation to love. Christ, in his words and deeds, has revealed love to be an intrinsic and essential element of my human existence, without which I cannot live.

Love allows me to walk with God in harmony, for out of love I am willed into being, and because of love I will return to him. The ideal form of love that Holy Scripture presents is spousal love between a husband and a wife. In Christ, this love has become an iconic image of God's love, the love that Christ has embodied in his spousal relationship with the Church, the Bride to whom He has freely laid down his life on the cross.

Thanks to the birth of this desire to know the mysterious love between my parents, I have come to know that I am called to participate in and live out this wonderful exchange of love between Christ and the Church as an ordained priest. Once I was a searcher, I now know I have been found by God! I have a vocation and it is a beautiful one.

LIÊN TRƯỞNG NHÓM & TRƯỞNG NHÓM

María Nguyễn Bạch Tuyết

(Chia sẻ trong ngày Hội LTN&TN 9-5-2015)

Nhiều anh chị nói rằng Khóa học Cursillo thật hay thật vui... nhưng khi trở về đời sống thực tế thì nó không giống như vậy nữa... Thưa quý anh chị, tôi thấy đó là bởi vì cá nhân người cursillista không chịu kiên trì thực tập những gì chúng ta đã Học và Sống như trên Khóa Ba Ngày.

Tuy tôi không là Trưởng Nhóm, nhưng hàng năm tôi thường phục vụ trong vai trò trợ tá De Curia, sau khi mãn khóa tôi sinh hoạt chung với De Curia đó, từ sáu tháng đến một năm để hỗ trợ cho chị Trưởng Nhóm mới, nên tôi có ít nhiều kinh nghiệm về việc điều hợp một nhóm, sao cho được yêu thương gắn bó, để giúp nhau trên con đường *hoán-cải-bản-thân-liên-tục*, hầu Phúc Âm hóa chính mình, gia

đình và môi trường mình đang sống.

Liên Trưởng Nhóm và Trưởng nhóm không phải là một chức vụ, mà là một trách nhiệm, trách nhiệm mà người cursillista cam kết lãnh nhận từ Chúa Kitô khi chúng ta nhận lãnh Sứ Vụ Lệnh trong ngày Closura.

Vai trò Trưởng nhóm là vai trò tự nhiên, của một người cursillista dần thân làm người lãnh đạo phục vụ cho Chúa Kitô, cho nên không có gì để chúng ta phải khiêm nhường từ chối tránh né trách nhiệm này.

Nhóm là đơn vị thấp nhất, nhưng Nhóm lại là nền tảng nhất, gắn gũi nhất và nâng đỡ nhất, để giúp người Cursillistas sống trọn vẹn ơn gọi. Nhóm giúp người Cursillistas nuôi dưỡng dễ dàng ba cuộc gặp gỡ thiết yếu, vốn đã được thực

hiện trong Khóa Cursillo. Đó là tình bạn chân thật của mỗi cá nhân với *chính mình*, với *Chúa Kitô*, và với *anh chị em* mình.

Tôi muốn nói đến tình bạn với những ai *dính-dáng-một-cách-thiết-thân-tới-tiến-trình-hoán-cải-đời-tôi...* để mỗi ngày tôi được cảm nghiệm rằng, mình đích thực là con yêu quý của Thiên Chúa (mà chính một người Cursillistas cũng giúp bạn cảm nghiệm được như mình).

Tôi xin phép chia sẻ với quý anh chị cảm nghiệm về vai trò Liên Trưởng Nhóm và Trưởng Nhóm của tôi.

Tôi phải làm những gì để cho chính bản thân tôi và Nhóm được hoán cải? Đó là câu hỏi tôi thường thao thức khi xét mình trước Chúa, hoặc khi các nhóm chúng tôi gặp khó khăn, và tôi có câu trả lời như thế này:

- Nếu nói Cursillo là Cây thì cursillista là những nhánh lá, hoa trái tốt tươi... mà các Liên Trưởng Nhóm và Trưởng Nhóm chính là rễ, để đem những tinh hoa của đất trời làm nhựa cho cây được sống.
- Nếu nói Cursillo là Nhà thì cursillista là những viên gạch xây nền, mà các Liên Trưởng Nhóm và Trưởng Nhóm là keo hồ.

- Nếu nói Cursillo là Thuyền, thì các cursillista là thủy thủ... mà người Trưởng Nhóm phải là người đứng mũi, và Liên Trưởng Nhóm phải là người chịu sào.

Tôi liên tục học hỏi để cố gắng khép mình kiên trì sống trong tinh thần đó với bất kỳ Nhóm nào Chúa gửi đến cho tôi.

Theo sách “Những Tư Tưởng Nền Tảng Phong Trào Cursillo” trong câu 432 nói rằng: “Nhóm được dựa trên sức mạnh của tình bạn” Còn Đức Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolo II nói rằng: “Tình bạn giúp chúng ta làm những việc mà không ai dám làm.” Thật vậy, tôi cảm nghiệm rằng, các nhóm họp trong Đại hội Ultreya đã trở thành Nguồn Ôn Cứu Độ cho Cộng đoàn Cursillo. Quý anh chị có nhận thấy rằng khi Hội Nhóm, Hội Ultreya... chúng ta đã có dịp khám phá ra tài năng Chúa ban cho từng bạn, khi đôi khi - trước đây - chính người đó cũng đã không nhìn thấy những khả năng tiềm ẩn của họ; và từ khi nhận biết ra tài năng mới của họ, đã có biết bao người được tiến cử với Chúa, với Phong Trào.

Chúa mời gọi chúng ta đến với Cursillo trong Khóa Ba

Ngày (người bảo trợ chỉ là một nhíp cầu) và Ôn Chúa xuống trên từng De Curia. Người đã tận tay trao từng cursillista cho chúng ta ngay trước Thánh Thể De Curia. Nếu chúng ta cảm nghiệm được tình yêu này, tình Agapé, tức là tình dâng hiến vô điều kiện, thì tôi tin chắc rằng quý anh chị sẽ rất trân quý tình bạn tinh tuyền... mà không bao giờ buông tay để một anh chị em nào phải trở thành người xa cách.

Cha Anthony De Mello, là nhà giảng thuyết cho các Linh Mục, ngài nói rằng: *“Một phút chấp nhận thực tại, còn hơn ngàn năm sống đạo đức.”* Chúng ta hãy ghi dấu câu này để làm hành trang trong đời làm người Môn đệ của Thầy Chí Thánh. Hãy mở lòng chấp nhận nhau như Chúa chấp nhận Madelena làm Môn đệ yêu.

Ngoài ra, Liên Trường Nhóm và Trường Nhóm còn có trọng trách đồng-hành-với-anh-chị-em-trong-nhóm-liên-tục-đến-với-Phong-trào, để cùng đào sâu học hỏi những qui luật Đường Lên Nước Trời, mà những qui luật ấy nó nằm trong Phương Pháp và Sách Lược của Phong trào. Ai trong chúng ta ý thức rằng qui luật của Đường Lên Nước Trời

quan trọng hơn luật lái xe, lái tàu, lái máy bay... dưới trần thế này, thì tôi tin chắc rằng chúng ta sẽ dần thân phục vụ trong niềm vui và hạnh phúc với Ôn gọi của Thầy Chí Thánh kêu mời: “Nhu Cha đã sai Thầy thế nào thì Thầy cũng sai các con như vậy.” Thầy sai chúng ta làm người lãnh đạo để cùng dắt tay anh chị em nối gót theo Thầy.

Thưa quý anh chị, Thầy Chí Thánh luôn đòi hỏi và ao ước nơi các Môn đệ của Người một điều, chỉ một điều thôi, mà Người phải tha thiết cầu xin với Chúa Cha: “Lạy Cha, xin hãy làm cho tất cả nên một” (Gn 17:11).

Để nên một, đó là: “Việc liên lạc, hòa đồng và hiệp nhất với anh chị em trong Nhóm, là điều kiện tiên quyết, để chúng ta tiến xa hơn... là làm việc mục vụ, làm việc Tông Đồ, nhất là việc phục vụ cho Phong Trào sẽ gia tăng hiệu quả hơn” (Những Tư Tưởng Nền Tảng Phong Trào Cursillo, câu 196).

Tôi xin cầu chúc quý anh chị luôn là Người Lãnh đạo phục vụ giỏi cho Thầy Giêsu Chí Thánh trong suốt chặng đường Ngày Thứ Tư này.

Tôi Cũng Là Con Người

Tony Hoàng

Nếu chúng ta tin vào sự quan phòng của Thiên Chúa, thì chúng ta tin trong mỗi người đều có một ơn gọi. Có người Chúa ban cho ơn gọi độc thân, gia đình, và tu trì; tất cả các ơn gọi đều đòi hỏi một sự hy sinh rất to lớn mà chúng ta nhìn thì thấy dễ nhưng thực hành rất khó.

Trong các ơn, ơn tu trì đòi hỏi một sự hy sinh có thể nói là quá mức của một con người. Chẳng hạn như là phải có một tinh thần và đời sống khó nghèo, phải kèm hãm dục tính, phải có một cuộc sống và tính tình khiêm nhường, và phải có một tinh thần dân thân cho những người nghèo khổ và bị xã hội bỏ rơi.

Nếu như giữ được những điều đó ơn gọi tu trì trở nên một vành son được nhiều người thương yêu kính trọng, nhưng giữ được một đời sống tu trì cho trọn vẹn thật là một điều rất khó, vì chính ngay Chúa Giêsu cũng bị cám dỗ một cách thật tinh vi của ma quỷ trong khi Ngài đang ăn chay 40 đêm ngày. Ma quỷ đến gần nói, “Nếu ông là con Thiên

Chúa thì hãy làm những viên đá này thành bánh mà ăn...” (Mt 4:3). Gặp mình là làm ngay, ăn một buổi chay cơm ngày ba bữa, vậy mà thấy cái chi cũng thêm, rồi đợi đồng hồ keng mười hai giờ khuya là nhảy vô bếp ăn bù, bởi thế mình chỉ có ơn gọi làm người phạm.

Gần đây tôi thường được nghe các vị tu hành nói một câu nghe rất dễ thương và tội nghiệp, “Tôi cũng là con người hay I am a human being too.” Một câu nói lên nhược điểm của những vị tu hành rằng họ cũng là những người phạm nhân; và câu nói này có thể cũng làm các ngài đi ngược những kỷ luật dành cho những vị tu hành để giúp họ trở nên hoàn thiện hơn để đáp lại ơn gọi mà Chúa ban cho các ngài.

Có một thầy vào năm cuối cùng để tiến lên thiên chức linh mục thì thấy một số thầy cùng khoá đã bỏ ra đi theo cuộc sống của những người phạm tục. Còn thầy này cũng bị giao động đến độ như tiên thoái lưỡng nan và thầy cũng muốn rút lui như những người bạn

cùng khoá. Một hôm đó, thầy nói chuyện với người anh họ, anh nói lên một lời khuyên chân thành thực tế: “Nếu như em đi tu để được thấy mình uy nghi quan trọng và mọi người kính nể là một sự chọn lựa sai lầm, bởi vì khi em chọn tận hiến cuộc sống mình cho Chúa là em đã chọn cho mình một con số không to tướng trong cuộc sống của chính mình.” Sau khi nghe thế, người em đã nhận ra và ý thức được hướng đi của mình và bây giờ ngài đang là một linh mục phục vụ trong địa phận Oakland.

Còn một vị linh mục khác có lần kể, “Khi ngài mới thụ phong linh mục được vài năm và làm phó xứ và đang cố vấn tâm linh cho một người phái đẹp; qua một thời gian cố vấn người đẹp đã thấu hiểu đạo lý và nàng nhìn người đối diện không còn là một linh mục mà là một chàng trai hào hoa phong nhã. Nàng đã tấn công, và ngài vội vàng đứng lên một cách tế nhị và thưa chuyện vừa xảy ra cho cha chánh xứ.” Bây giờ ngài đã hoàn tất tiến sĩ ở Berkeley được nhiều năm và ngài có tài thuyết giảng rất thu hút.

Nếu như những vị linh mục này không nhận thức được đời sống hiến thân là con số không tổ bố và nếu như các ngài không có kỷ luật hy sinh và biết tránh cạm bẫy của tham

sân si thì các ngài đã bị lôi cuốn vào cuộc sống của con người phạm tục. Và nếu như các ngài đã có trong tâm khảm, “Tôi cũng là con người - I am a human being too,” thì các ngài có thể cũng đã tự làm hoen ố thiên chức.

Tại sao người tu hành không được biện hộ cho mình, “Tôi cũng là con người. Hoặc nhân vô thập toàn, hoặc đời tôi cô đơn v.v.?” Bởi vì các ngài có chức thánh mà cuộc sống các ngài mỗi một ngày phải trở nên toàn thiện. Như Chúa Giêsu nói, “Anh em phải ở trong thầy và phải toàn thiện, như Cha trên trời là Đấng toàn thiện” (Mt 5:48).

Nói thì dễ thực hành thì rất khó. Yes! You are right, 100%. Vậy bí quyết nào để giúp các ngài? Nếu nói giúp thì không dám bởi vì mới học xong trường làng, nhưng xin góp ý. Các bạn có biết sách nào bán chạy và hay nhất trên thế giới không? Phúc Âm. Xin các ngài hãy nhìn vào mắt Chúa Giêsu và hãy suy gẫm những bài đọc về Ngài. Quý ngài sẽ thấy được Chúa Giêsu là trường cái bang. Như Chúa Giêsu có lần than thở, “Con chồn có hang, chim trời có tổ, con Người không có chỗ để gối đầu.” Đó là nền tảng của cuộc sống tu trì vững bền mà chỉ có những vị tu trì thánh thiện mới thực hành được.

Cuộc Đời Xuân, Hạ, Thu, Đông

M.H.

Mỗi buổi sáng, tôi thường hay đi bộ ra công viên gần nhà. Đối với tôi đây là khoảnh khắc thời gian đẹp và thanh thản nhất của một ngày. Trong không khí trong lành của buổi sáng rất dễ cảm nhận được Chúa chan hòa trong cuộc sống. Vừa đi vừa nhìn ngắm khung cảnh thiên nhiên chung quanh, xa xa là những ngọn đồi nhấp nhô, cây cối thay đổi theo mùa: lúc xanh biếc, lúc đổi màu từ vàng cam sang đỏ tím rồi nâu, và khi mùa đông tới nhiều cây trụi lá, trơ trọi. Những bụi hoa hồng, hoa leo cũng héo úa, nhưng khi nhìn gần tôi đã thấy những chồi non li ti đang thành hình chuẩn bị cho mùa Xuân đang tới.

Xuân, Hạ, Thu, Đông bốn mùa thay đổi của đất trời nhắc nhở tôi các giai đoạn của một đời người. Thấm thoát, tôi đã bước vào mùa Thu, không phải là chớm Thu nhưng đã là cuối Thu của cuộc đời.

Mới ngày nào còn là một thiếu nữ xuân thì ngây thơ, hồn nhiên nhìn đời toàn là màu hồng, rất yêu đời và cũng được đời yêu. Rồi mùa Hạ bắt đầu khi có kẻ theo chồng “bỏ cuộc chơi” lên xe bông, xây dựng “một túp lều tranh, hai trái tim vàng”. Hạnh phúc đầy tràn khi túp lều tranh có thêm vài tí nhau, vợ chồng thay phiên nhau để “đem về nghe con khóc vui triền miên”. Nếu mùa Hạ cứ thế trôi qua thì đời thật

để thương và an bình biết mấy, tiếc rằng vận nước không may, nên khi nước mất thì nhà tan, chồng ở chốn rừng thiêng nước độc, vợ trẻ, con thơ lưu lạc giữa chợ đời gian nan kiếm sống. Bình thường cảnh sống chia lìa cũng đã buồn, nhưng càng buồn thảm hơn khi Xuân về, Tết đến mà con vắng cha, vợ vắng chồng.

Tôi nhớ mãi cái Tết đầu tiên sau khi mất nước, cảnh nhà thật ảm đạm, trong nhà chỉ còn một người đàn ông duy nhất là bố tôi, lúc đó đã gần tám mươi tuổi, còn lại là trẻ con và đàn bà, các “ngụy quân, ngụy quyền” trong gia đình người thì mất tích, kẻ thì đi tù không biết ngày về. Ngày mùng sáu Tết năm đó tôi gồng gánh đi thăm chồng, đem theo cháu bé nhất lúc đó mới hơn một tuổi. Vào đến trại tù, sau một hồi chờ đợi, khi thấy nhà tôi vừa bước ra tôi vội bồng con chạy tới, anh đưa tay bế con chưa kịp nói gì thì cháu khóc thét lên, dãy giữa không cho bố bế. Tôi ngẹn ngào ứa nước mắt, thương con đã phải xa bố lúc còn ẵm ngửa chưa biết bố là ai và đau xót cho anh vì con không biết bố. Trên

đường về tôi thầm khẩn nguyện với Chúa “Chúa ơi, cho nhà con được mau về dù con có phải chịu khổ thế nào cũng được”. Sau này, mỗi khi cuộc sống chồng vợ có gì khó khăn tôi lại nhớ đến lời khẩn nguyện năm xưa và tạ ơn Chúa luôn gìn giữ và thêm sức để chúng tôi vượt qua những thử thách, gian nan trong cuộc sống gia đình.

Vận nước chưa tới, nhưng cơ may cho những gia đình cựu tù đã đến sau mười lăm năm đọa đày, cả nhà tám người chúng tôi đã đến được miền đất tự do, hiền hòa, bắt đầu lại một cuộc sống mới với hai bàn tay trắng nhưng hứa hẹn rất nhiều cơ hội.

Thấm thoát đã hai mươi lăm năm trên xứ người, tôi nhìn lại những chặng đường đã qua, tuy đầy gian nan thử thách nhưng Chúa đã dẫn dắt chúng tôi bình an qua khỏi mùa Hạ gay gắt của cuộc đời, và nhẹ nhàng đi vào mùa Thu như những chiếc lá vàng rơi trên thảm cỏ.

Túp lều tranh bây giờ chỉ còn lại hai trái tim vàng hay nôm na như người ta thường nói đùa là “hai con khỉ già”

hay “hai con chó già” giữ nhà. Tỉnh thoảng đêm về tưởng như mình còn đang “đêm về nghe con khóc vui triền miên” khi tỉnh dậy mới biết đó chỉ là giấc mơ thôi.

Đếm lại tuổi đời, phần còn lại quá ngắn so với những năm tháng đã đi qua, và giờ đây tôi mới cảm nhận được món quà cuộc sống mà Chúa đã ban cho, quý báu biết chừng nào. Thời gian thì qua mau, mà còn quá nhiều việc tôi muốn làm nên nhiều lúc tôi cuống cuống như đứa trẻ có quá nhiều đồ chơi một lúc, không biết chọn chơi món nào trước. Sau khi về hưu cả năm trời mà tôi tỉnh thoảng vẫn còn cái cảm giác “sống vội” này, cho đến lúc gần đây tôi mới cảm nhận được sự thư thái và an bình khi làm bất cứ việc gì, nếu tôi cùng làm với Chúa.

Tôi bây giờ đang ở mùa Đông của đời mình, thời gian còn lại là để tạ lỗi và tạ ơn Chúa với niềm hy vọng Phục Sinh trong mùa XUÂN bất tận của Thiên Chúa Ba Ngôi.

Cuộc Sống Ta Chắc Chắn

*Cuộc sống ta chắc chắn
Không chỉ kết bằng hoa.
Cuộc sống còn có cả
Những giọt lệ nhạt nhòa.
Ta đôi lúc phải chọn
Giữa đam mê, ước mơ
Với toan tính, thực tế
Trần trụi đến không ngờ.*

*Mơ ước và hành động,
Không luôn đi cùng chiều.
Va chạm, đôi lúc khiến
Ta chại sạn ít nhiều.*

*Ở giữa hai cái tốt
Nên chọn cái tốt hơn.
Nếu phải chọn cái xấu
Chọn cái xấu ít hơn.*

*“Con cầu xin Thiên Chúa
Giữa cuộc sống bôn ba
Vẫn cho con giữ được
Mãi tâm lòng vị tha.*

*Học tha người khác lúc
Khi ai đó hại mình.
Khi cần, biết chấp nhận
Tự tha thứ chính mình.*

*Xin đừng để cuộc sống
Tráng lên trên con người
Một lớp men vô cảm
Sống ích kỷ với đời.*

*Hiểu, tiếp thu kinh nghiệm
Chuyện vui, buồn đã qua.
Cái cần thiết, biết giữ,
Cái đáng qua, cho qua.”*

Đỗ Diệp Anh

Xuân Về Nhớ Mẹ

Agnes Thái Thu Hà

Đã mấy mùa xuân về, tôi không có dịp trở lại quê nhà Việt Nam yêu dấu, mừng xuân với mẹ. Rồi mẹ tôi lại ra đi quá đột ngột, để mỗi mùa xuân trên xứ người, tôi lại nhớ đến mẹ hiền, khao khát được gặp lại mẹ, vui với mẹ như khi còn thơ ấu, đón xuân trong vòng tay dẫu yêu của mẹ.

Tôi nhớ mãi trước Tết một tháng, mẹ tôi đã chuẩn bị thật chu đáo cho gia đình ăn tết vui vẻ. Phong tục Việt Nam đón tết tung bừng náo nhiệt từ thôn quê đến thị thành. Mọi nhà quét vôi mới, trưng hoa cúc, thược dược, mai vàng, câu đối đỏ; chợ búa tấp nập ồn ào với những dãy hàng bán Tết – áo quần may sẵn, giày dép đủ kiểu, bánh kẹo đủ màu sắc, ... Hàng trái cây đầy ắp quả xanh tươi đẹp như thanh long, dưa hấu, bưởi, ổi xá lị, mận chín đỏ

au, chôm chôm, măng cầu ta, mít tố nữ, ... Những tháng ngày làm việc vất vả, bây giờ là dịp để bà con đem hàng ra bán kiếm tiền tiêu Tết, cúng giỗ, có tiền lì xì con cháu, cha mẹ, ông bà, ... Mẹ tôi sáng tối tất tả mua bán thức ăn chuẩn bị Tết. Bà rất khéo tay và giỏi giang vô cùng. Bánh, mứt nào bà cũng biết làm, tôi thích nhất là món mứt rồi mẹ tôi làm màu đỏ, vàng tươi, trong vắt với những cọng đu đủ, cà rốt, thơm, gừng... ăn vừa cay vừa ngọt, vừa thơm lừng. Mẹ tôi làm dưa món Huế, món ăn dân dã, để ăn được cả năm với củ cải, dưa leo, cà rốt và kiệu, ... Thức ăn nào mẹ nấu cũng vừa ăn, vừa đẹp, vừa sạch sẽ. Mẹ chỉ đặt mua bánh chưng, giò lụa theo yêu cầu của ba tôi, để mẹ không vất vả quá cho việc chuẩn bị Tết. Mẹ tôi là một người phụ nữ đẹp, giỏi và đức

độ, mà cũng là một người chịu đựng nhiều đau thương nhất do ba tôi gây ra. Ba tôi cũng có phần điển trai, cũng tài hoa, là một công chức có địa vị trong xã hội, ông còn là một nghệ sĩ đóng kịch, viết kịch hay, văn thơ sôi nổi. Với tính cách như vậy, ông làm say đắm nhiều phụ nữ, họ sẵn sàng đến với ba tôi, bất chấp ông đã có gia đình. Cứ như vậy, ba tôi đã sa ngã thật sự với một cô đào trẻ khi đang đóng cặp với ông trên sân khấu diễn xuất. Cuộc sống của gia đình tôi đau thương từ đó. Mẹ tôi không ghen tuông ồn ào, nhưng đau khổ chịu đựng và sống bên các con, lo lắng cho chúng tôi, mong ba tôi sẽ từ bỏ người đàn bà đó, để gia đình lại êm ấm như xưa. Cái đẹp của mẹ tôi là bà quên nỗi buồn của mình bằng cách xả thân vào công việc từ thiện, đi chùa, tụng kinh, niệm phật, tổ chức các buổi tiệc do cơ quan ba tôi yêu cầu bà giúp – bà làm việc một cách khéo léo, trưng bày bánh, tía hoa, cắm bông đẹp, ai cũng khen và nói ba tôi thật có phước vì có vợ đẹp, đảm đang. Ai cũng thấy điều này, nhưng ba tôi thì lại không. Sau thời gian chung

sống khá lâu với mẹ tôi, có lẽ nhờ những việc làm tốt đẹp vậy nên mẹ tôi được mọi người yêu quý. Là con gái lớn trong nhà sau khi các chị đã lập gia đình ở xa, tôi hiểu được sự đau buồn của mẹ tôi, tôi yêu thương mẹ vô cùng nhưng không sao giúp mẹ níu lại được tình yêu với ba tôi. Sự chịu đựng của mẹ cũng có chừng thôi, nên khi ba về nhà ăn uống, nghỉ một chốc lạt lạt đi làm mẹ tôi tức giận điên cuồng. Lúc đó, mẹ tôi không kiềm được, nói năng bậy bạ và chúng tôi là những người phải chịu đựng sự dẫn vật của mẹ tôi. Lúc ấy, tâm tư tôi chao đảo, tôi muốn bỏ tất cả, không thích học hành, giúp mẹ hay ba điều gì nữa. Nhưng một việc thật tình cờ đã khiến tôi dừng lại – đó là tiếng kinh cầu của gia đình bên cạnh nhà tôi, cũng là gia đình chồng tôi sau này. Tôi đã yêu anh qua gia đình theo Thiên Chúa của anh. Tôi lắng nghe tiếng kinh mà thấy tâm hồn yên ả. Nhìn thấy hạnh phúc của gia đình anh, tôi lại ao ước được làm dâu con trong gia đình đó. Tôi bắt đầu đi lễ để tìm quên đi nỗi buồn vì gia đình. Trong Thánh lễ, tôi hoài

cầu xin cho gia đình được yên ấm và tôi đã xin rửa tội khi đi xa gia đình vào Nam học ở văn khoa Sài Gòn. Sau này tôi đã kết hôn cùng chồng tôi và giữ đạo đến bây giờ.

Tôi yêu quý mẹ tôi và học được ở bà nhiều đức tính cao quý của người phụ nữ Á Đông. Có lẽ lúc ấy vì quan niệm xưa cổ của tập tục Việt Nam “tra nam thê bầy thiếp, gái chính chuyên một chồng” mà mẹ tôi đã phải sống không hạnh phúc, quá bất công như vậy. Tôi cảm thấy mắc nợ mẹ nhiều quá vì sự mang nặng đẻ đau, sự thương yêu lo lắng cho con cái thành người, có ăn học, sống có ích cho bản thân, gia đình, xã hội. Mẹ là nguồn an ủi quá lớn lao cho tôi khi nghĩ đến. Mẹ là nguồn suối mát, là ngọn gió xuân ve vuốt trong tâm hồn tôi ở bất cứ độ tuổi nào. Mẹ ơi, con còn nhớ mãi ở mỗi mùa xuân về, mẹ đều cặm cùi may cho con áo mới, đeo cho con đôi khuyên tai vàng óng ánh – lúc nào mẹ cũng muốn con thật xinh xắn, yêu kiều. Từ khi con còn ấu thơ đến lúc xa vòng tay mẹ, mẹ đều răn bảo, khuyên lơn, lo lắng, cận kề lúc con cần

có mẹ. Dù ở gần hay ở xa mẹ, tiếng nói của mẹ lúc nào cũng ân cần, ngọt ngào giúp con tìm được những suy nghĩ hay đẹp, làm ấm tâm hồn con mãi những đêm xuân về nơi đất người cô quạnh.

Xin Chúa nhân hậu đón mẹ về bên ngài, yêu thương mẹ như mẹ đã yêu thương chúng con, bảo bọc chúng con trong vòng tay êm ấm của mẹ hiền. Lạy Chúa Ki-tô, Ngài là con đường hi vọng, con đường thật và con đường sống. Ngài đã tạo cho nhân loại muôn sự màu nhiệm vì nỗi đau thương trên cây thập giá của chính bản thân Ngài. Chúng con được chiêm ngưỡng lòng từ bi, tính quảng đại của Ngài từ đời này qua đời khác. Nhân duyên được đưa đến với Ngài, để Đức tin của con đã cứu giúp con, tái tạo con nên là con dân của Ngài. Xin ngài gìn giữ tất cả chúng con, ở mỗi người chúng con, dẫn dắt người sai lầm về con đường sáng, cứu chữa kẻ ốm đau, nghèo khó, cơ hàn. Xin giúp chúng con bền đỗ trong ơn cầu nguyện, để mỗi xuân về và mãi mãi xuân sau, mọi nhà ấm no, người người hạnh phúc, để tất cả những người mẹ trên thế gian này đều sống đẹp lòng Chúa, sống vâng lời như mẹ Maria nhân ái, dịu hiền của Chúa Giê-su.

Bài Chia Sẻ Chứng Nhân

Trần Hồng Mary

Kính thưa quý Cha linh hướng, quý tu sĩ, và anh chị em Cursillista thân mến.

Hôm nay con được hạnh chia sẻ về ngày thứ Tư của mình, sau ngày xuống núi từ năm 2013. Trước hết con xin được chia sẻ về lòng sùng đạo. Con đã cố gắng xấp xệp đi làm ít hơn để có thời giờ đi lễ hàng ngày. Vì Chúa dạy: “Người ta sống không nguyên bởi cơm bánh...” Con cũng viếng thăm Thánh Thể hàng tuần, vì Chúa dạy: “Hỡi những ai khó nhọc và gánh nặng hãy đến cùng ta...” Con tìm đến Chúa mỗi ngày để được nghe các Cha giảng dạy lời Chúa và được dự tiệc Mình Máu Thánh Chúa.

Về học đạo, mỗi ngày con rất thích đọc bài của Cha Nguyễn Cao Siêu được gọi ra từ anh Hoàng Trần email “Suy niệm lời Chúa hàng ngày.” Con biết rằng Thiên Chúa không cần văn chương bóng bẩy mà chỉ cần nói với Chúa tất cả những gì mà lòng mình muốn nói với Chúa, bất cứ lúc nào và bất cứ ở đâu. Con cũng thích nghe các cha giảng tĩnh tâm ở các giáo xứ... Ngoài ra

hàng đêm nếu con thức giấc mà không ngủ được thì con lại mở iphone để học đạo. Con cứ nghe đi nghe lại những bài học đạo trong Internet - lúc nấu nướng, khi rửa chén. Con đã nghiệm ra được lời của Chúa là: “Phúc cho những ai đói khát sự công chính vì sẽ được no đủ.”

Con nói là con xấp xệp nhưng con biết rằng chính Chúa đã an bài cho con chứ chẳng phải con đã sắp đặt được cuộc sống của con. Con đã biết tuân theo và vui với thánh ý, Chúa đã an bài cho gia đình con. Cũng có lúc con hoang mang và sợ hãi vì những chuyện xảy ra trong gia đình con. Nhưng nhờ ơn Chúa con đã kiên trì và tin thác vào Chúa nên con đã từ từ thấy được những việc Chúa đã và đang làm cho gia đình con. Một cái thực tế nhất là con đã học được từ các chị trong nhóm của con. Con đã làm tất cả những gì mà khả năng con có thể, cho gia đình: Con đã phục vụ chồng, con, đi chợ nấu ăn, rửa chén, hút bụi, lau nhà... Ôi sao nhiều việc đến thế, những việc không tên nó làm cho con mệt mỏi, nếu không có Chúa giúp sức

thì con cũng chẳng biết con có phục vụ nổi hay không, vì nó chiếm hết 1/3 thời giờ của con. Bên cạnh đó con còn phải đi làm 8 tiếng một ngày; vậy là hết 2/3 thời giờ, và con chỉ còn lại 1/3 thời giờ để nghỉ ngơi và cho Chúa.

Con đã hiểu rằng thời giờ là của Chúa, tiền bạc cũng là của Chúa ban cho con nên con đã đi làm việc tông đồ... dù cũng có đôi khi thấy sao tốn kém quá. Con đã không thấy vửa ý khi có người lên xuống xe của con mà đóng cửa quá mạnh tay, mà cũng chẳng biết dọn dẹp chỗ mình ngồi trước khi xuống xe... Nhưng tất cả những chuyện đó đều là một hồng ân Chúa đã ban cho con và Chúa đang cắt tĩa con để con trở một cây Bonsai (ôi đau quá) vì cây càng đẹp thì bị cắt, bị uốn càng nhiều. Chúa của con đã tĩa và uốn con mỗi ngày, nên con thấy đau mỗi ngày nhưng cây ấy đã và đang trở thành một cây tươi tốt theo một khuôn mẫu mà Thầy Giêsu đã làm gương cho con.

Sau đây là một bài hát mà con rất thích xin được chia sẻ cùng quý Cha, quý Thầy, quý Sơ cùng toàn thể quý anh chị Cursilista.

*Những mùa thu đã tới
những mùa thu qua đi*

*Con van xin Ngài làm con
chiên ngoan đạo*

Rồi những mùa thu héo hắt

góp từng cơn gió heo may

Lá úa tàn theo gió bay.

*Những hạt kính thấm thiết
đắm chìm trong thu sang*

*Mênh mông dịu hiền là
giấc mơ hiền hòa*

*Rồi những mùa thu đến mãi
vượt qua cõi không gian*

*Tiếng kinh con nguyện cầu
là tâm tư đời hiến dâng.*

*Con van xin yêu Ngài, làm
con chiên ngoan đạo*

*Con van xin yêu Ngài dù
thu đến hay đi*

*Con van xin yêu Ngài dù
đời bao giông tố*

*Thu sang con nguyện cầu
nguyện dâng trót tình yêu.*

*Những lời kinh thấp sáng
khi hoàng hôn buông lơi*

*Con van xin Ngài đời con
bao lỗi lầm*

*Một đời nguyện xin tha thứ
Mắt lệ vương cõi ưu tư*

năm tháng đời con vẳng Cha.

*Đây lòng con thổn thức đời
bàn tay đưa cao*

*Ấn nắn tội tình nguyện
dâng Cha dịu hiền*

*Từng ngày dài con ao ước
tìm quên những âu lo*

*Xóa tan bao muộn phiền,
tìm vui với đời hiến dâng.*

*Con van xin yêu Ngài làm
con chiên ngoan đạo*

*Con van xin yêu Ngài dù
năm tháng phôi pha*

*Con van xin yêu Ngài dù
đời bao giông tố*

*Thương tin yêu nguyện cầu
nguyện dâng trót đời con.*

Đại Hội Cursillo đã khai mạc ngày Thứ Sáu 1 tháng 5, 2015 tại Tòa Giám Mục Giáo Phận Fresno, với buổi Hội Ultreya, hiện diện gần 200 cursillistas với 4 Ngành chính: Mỹ, Mê, Phi, Việt.

Đại Hội Miền giúp đưa anh chị em các Giáo Phận và các sắc tộc ngồi lại với nhau, và cũng là mối dây liên lạc giữa các Giáo Phận và Văn Phòng Điều Hành Phong Trào Quốc gia. Nhưng chính yếu là việc liên lạc, hòa đồng và hiệp nhất với anh chị em mọi ngành trong Phong Trào, để cùng hâm nóng và làm mới lại Tình Agapé mà mỗi cursillista đều có từ thuở ban đầu để giúp nhau bước theo Ôn gọi Người Cursillista.

Hôm nay Thứ Bảy ngày 2,

tháng 5, Cursillo Ngành Tiếng Việt 9 anh chị em chúng tôi xuất phát từ Giáo phận San Jose, do anh Phó Chủ Tịch Phan Hoàng Vương và Anh Trưởng Khối Hậu Bùi Quang Hùng dẫn đạo.

Chúng tôi tập trung từ lúc 4 giờ sáng và trực chi Fresno sau đó như ước định. Với tài lái xe của anh Trưởng Khối Hậu chúng tôi kịp giờ tham dự Thánh Lễ buổi sáng cho Ngày Đức Ái.

Nhà nguyện của Giáo phận có nét đẹp cô kính và âm cúng. Chúng tôi cùng nguyện kính sáng, tiếp theo là Thánh Lễ do Đức Ông Chủ Tế mở đầu bằng lời cầu nguyện với 2 ngôn ngữ Anh và Mê. Ngài tạ ơn Chúa đã cho chúng tôi đến với nhau chia sẻ cho nhau hồng ân Chúa

qua cộng đoàn Cursillo. Đức Ông chào mừng chúng tôi với lời khen ngợi sự sốt sắng và tình yêu mến dành cho nhau. Ngài nói, đó là việc hy sinh, như tiên tri Hosea nói: “Hy sinh bằng lễ vật dâng Chúa, Chúa không ưng...” nhưng cái mà Chúa ưng là chúng ta đến để dâng mình dâng thì giờ cho Chúa cho nhau.

Khi công bố Lời Chúa cũng như dâng Lời nguyện, 4 Ngành đều cử đại diện lên cầu bằng ngôn ngữ của tiếng nước mình. Nét đặc thù của Thánh Lễ Cursillo đã gieo vào lòng tôi sự xúc động như từ thuở ban đầu khi tôi được tham dự Thánh Lễ trên Khóa Ba Ngày... Trong Thánh Lễ Tạ Ôn chúng tôi được nuôi dưỡng bằng Mình Máu Thánh Chúa, một Mẫu Nhiệm cao trọng quý giá có thể chữa lành, tái sinh, phục hồi các nhân đức... để mỗi ngày người cursillista càng nên giống Chúa Giêsu Thầy Chí Thánh hơn.

Sau Thánh Lễ, bài De Colores được hát bằng điệu nhạc Tây Ban Nha rất là lướt yêu thương thân thiết... dịu tâm hồn mọi người trở lại đời sống đơn sơ tinh tuyền như khi Chúa mới tạo ra thiên đàng hạ giới.

Chúng tôi dùng bữa sáng đơn sơ với những khúc dân ca do cộng đoàn Mỹ và Mê giúp vui. Tuy tôi không hiểu ý nghĩa

của lời ca, nhưng qua cử điệu tiếng đàn giọng hát... tôi cảm nhận được các cursillista bạn muốn chia sẻ cho nhau những gì là vui tươi hạnh phúc nhất. (Vì vậy tôi đề nghị kỳ Đại Hội tới, ngành nói tiếng Việt phải tích cực đóng góp thêm những tiết mục văn nghệ để giao hòa giao hưởng với các cộng đoàn bạn).

Tiếp theo là phần giới thiệu từng người một. Tuy mỗi cộng đoàn mỗi ngôn ngữ khác, trang phục khác, bảng da khác..., nhưng chúng tôi vẫn nhận diện được nhau, mình đều là anh em một nhà, Môn đệ một Thầy, có cùng chung một lý tưởng Kitô.

Keynote Speaker, vẫn là Đức Ông chủ tế ban sáng, ngài kêu gọi: “Người cursillista hãy sẵn sàng đáp lại tiếng gọi của Chúa để làm việc tông đồ. Đôi khi mình nghĩ chưa đủ khả năng, nên do dự, và không đáp trả, nhưng đừng lo, vì Chúa sẽ bù đắp” và ngài nói: “Hãy noi gương Chúa Kitô (vâng lời Chúa Cha cho đến chết) và Đức Mẹ Maria (xin vâng như lời Thánh Thiên Thần truyền). Hãy học và làm Tông đồ bằng cách học hỏi trong Phúc Âm.” Phúc Âm là Lịch Sử Cứu độ của chúng ta nên nó phải luôn đi với cuộc đời người cursillista. Chúng ta phải đọc, học để hiểu và làm

theo ý Chúa và để được sống trong tình yêu của Chúa.

Đến giờ chúng tôi chia từng workshop, Việt Nam có phòng riêng đủ chứa khoảng 40 cursillistas. Chúng tôi quay quần bên nhau thành vòng vuông gồm có: C. Teresa Ng. Bạch Yên (Điều hợp viên Miền) A. Gioakim Lê Tinh Thông (National Secretary). A. Nguyễn Ánh (CT.PT), C. Cecilia Mai Trang & A. Ng. Nhân & C. Maria Phạm Linh Sơn (TV PV Miền), C. Maria Nguyễn thị Long, A. Hà Đại Thắng, A. Phero Vũ Thành (KH), A. Vũ Hoan... các anh chị đến từ Giáo Phận Orange. A. Phan H. Vương (PCT), A. Giuse Bùi Q. Hùng (KH), A. Gioan B. Ng. Nhật Tiến (KT) C. Agnès Hồng Cúc, A. ĐM Đức Hải, C. Đoàn Mậu, A. ĐM Vũ Cao (TVPV Miền), A. Phêrô Nguyễn Châu Tuấn, C. Maria Nguyễn Bạch Tuyết ... đến từ GP San Jose.

Chị B.Yến trình bày về Trách nhiệm Miền, phần vụ của người phục vụ Miền (chị diễn tả như một sợi dây điện thoại chuyển tin tức đến cho các Ban Điều hành giáo phận). Chị sắp mãn nhiệm kỳ, cần tìm người có đủ kiến thức, có kinh nghiệm sâu rộng về PT, thông hiểu cặn kẽ và trung thành với tâm tưởng đã khai sinh ra PT... để tiến cử lên thay chị cho

nhiệm kỳ tới, chị đề nghị, nên cử người đang là thành viên Miền, hoặc người từng phục vụ trong Ban điều hành cấp Giáo phận... thì mới có khả năng để nhằm đạt tới mục đích với phương pháp của PT. Ngành tiếng Việt của Miền cần Linh hướng riêng để nắm vững đường hướng PT, giúp cho các Khóa học, và giảng dạy khi có Đại Hội, (bilingual, tránh tình trạng có khi Đại Hội chỉ giảng dạy tiếng Spanish).

A. Thông: Không nên quan trọng hóa việc điều hành. Vai trò Điều hợp Miền nên bớt đi phần cơ cấu để tập trung phần tâm linh, mà việc chính là vấn đề mang Chúa đến với con người, và mang con người đến với Chúa (chứ không phải đến với Khóa học).

Vấn đề niên liễm từ giáo phận đóng góp quỹ của Miền, của quốc gia... nên có, để quý anh chị đi phục vụ miền đỡ lo. Còn ai có khả năng cống hiến thì cũng tốt.

Miền cần Linh hướng, nhưng trở ngại là: nếu chính thức thì các sắc dân khác cũng đòi có Linh Hướng, nếu không chính thức (xuất tiền riêng đài thọ cho các ngài) thì các ngài sẽ không được giới thiệu theo nghi lễ (protocol) thì sau này các ngài không tham dự nữa. Nhưng Chị Bạch Yến vẫn cố gắng thuyết phục là mỗi lần

Đại Hội nên mời Cha Linh Hướng Việt Nam giảng dạy Bilingual (Mỹ Việt).

Chúng tôi góp ý về những người xa cách: Họ có thể là những người yêu Chúa, yêu Giáo hội, yêu tha nhân nhưng vì lý do nào đó, trở ngại không Rước Mình Thánh Chúa. Nếu họ được đến với Cursillo, chúng ta giúp họ hòa giải với Chúa để được hoán cải và trở thành Tông Đồ cho Chúa... thì tốt.

Anh chị em thao thức nhiều vấn đề khác nhau về phong trào, nhưng tất cả cũng chỉ vì nồng nhiệt với công việc nhà Chúa, việc Phong Trào... Nhưng các anh chị có mâu số chung là phục vụ cho tình thương, nên chúng tôi đều cảm thấy rất hạnh phúc suốt bốn tiếng đồng hồ làm việc với nhau với đầy ắp tiếng cười.

Chúng tôi được nghe Anh Hoan với bài hát Bésamé Mu-cho nổi tiếng hơn nửa thế kỷ, bằng ba ngôn ngữ Mỹ, Pháp, Việt và nghe rằng các cộng đoàn Cursillo bạn cũng rất yêu thích giọng ca của anh qua tình khúc này.

Chị Bạch Yến cho biết Đại Hội Miền Tháng Mười 2015 Phong Trào giao cho Ngành Việt Nam phụ trách điều hành. Học hỏi từ kinh nghiệm các anh chị phục vụ cho Đại Hội hôm nay, chúng tôi tin tưởng

rằng PT Cursillo Ngành Việt nam sẽ cố gắng phục vụ tốt, để san bằng những dị biệt với các Phong Trào Bạn... để được như Đức Giáo Hoàng Phaolo VI đã nói nhân dịp Đại Hội Ultreya Thế Giới tại Roma: “PT Cursillo ngày nay với tư cách như một công dân quốc tế, đã có thể tự do luân lưu qua các nẻo đường trong cộng đồng thế giới.

Qua sinh hoạt ngày hôm nay, tôi nhận ra Văn Phòng Điều Hành cấp Quốc Gia hay Miền được thành lập cũng chỉ nhằm mục đích là phục vụ, mà mục tiêu chính là duy trì sự hiệp nhất với các Văn Phòng Điều Hành Cursillo trên toàn thế giới.

Tôi cũng học được cách biểu lộ tình thương, lòng quảng đại, và sự chân thành của anh chị em để được nắm tay nhau nối vòng tay lớn... Những điều này đã mang nhiều lợi ích cho đời sống nội tâm, và giúp tôi khám phá ra con đường hiệp thông và liên lạc mật thiết với anh chị em, và sẽ hỗ trợ nhau trong công việc phục vụ các linh hồn một cách hiệu quả hơn.

Tạ ơn Thầy Chí Thánh đã qui tụ chúng con về nguồn với cộng đoàn yêu thương. Cám ơn quý anh chị cursillista đã vẽ nên bức tranh đoàn sủng với nhiều màu sắc sống động.

Truyền Thống

Cursillo

Phaolô Bùi Nam Định

I. CỨ ĐI ĐI THÌ BIẾT

- Anh à, không phải nói để nịnh anh đâu nhưng từ ngày anh đi dự khóa ba ngày cuối tuần về, em thấy anh khác ra nhiều. Không những chỉ em thấy mà các con chúng nó cũng thấy, rồi bà con ai cũng hỏi em “Sao em tài vậy”. Hôm rồi, anh hỏi em: Năm nay đến lượt em đi dự phải không?
- Tùy em, anh không bắt ép.
- Dĩ nhiên là em đồng ý đi dự rồi, nhưng anh chiều em một tý nữa được không?
- Muốn gì, em cứ nói. Có khi nào anh không chiều em đâu? Nhưng coi chừng cu Tý mà biết lại lêu lêu mắc cỡ mẹ nhõng nhõo!
- Không, đây là chuyện đàng hoàng mà. Em nói ngay: Anh có thể cho em biết trong khóa học cuối tuần mà em sắp dự, có cái gì bí mật không có bùa ngải gì không, mà em hỏi cả mấy chị bạn đã đi dự rồi, ai cũng nói: “Cứ đi đi thì biết” Thế thì còn hỏi làm gì? Chắc

anh sẽ có câu trả lời khác làm em vui. Các chị bạn của em trả lời quá hay và quá đúng. Anh cũng mượn câu trả lời đó để trả lời em: “Cứ đi đi thì biết..”!

Thưa quý vị,

Mẫu đối thoại nho nhỏ của anh chị này gợi lên nét sinh hoạt thân thương đậm âm của một gia đình, đồng thời sự thắc mắc của người vợ, người đang chuẩn bị hành trang đi dự Khóa Ba Ngày cuối tuần Cursillo, không phải là thắc mắc riêng rẽ. Chúng tôi đã được nghe chuyện rất nhiều người hỏi như thế và phần lớn những câu trả lời có thể nói là nghe thật nản: “Cứ đi đi thì biết!”

Tại sao những anh những chị đã từng đi dự khóa rồi, đã biết rất rõ mà không trả lời đúng ý câu người ta hỏi, mà lại trả lời cái kiểu như không trả lời vậy? Cursillo là một phong trào hoạt động công khai trong Hội Thánh Công Giáo những

khóa học hỏi cũng không có gì là bí mật cả. Sở dĩ không một Cursillista nào dám dùng ngôn ngữ loài người của mình mà diễn tả hoặc tường thuật về ơn Thánh Chúa tuôn đổ trên các tham dự viên như thế nào. Những cảm nghiệm sâu thẳm trong linh hồn không ai có đủ khả năng kể lại hay diễn đạt cho sâu cho sát được. Ấy là chưa kể mỗi người nhận được Hồng Ân Chúa ban một khác. Cho nên trả lời rằng muốn biết xin cứ đi dự một khóa thì biết là cách trả lời thành thật nhất, đúng nhất. Theo tôi, đây là câu trả lời đơn giản, chân tình và thật nhất.

Mẫu chuyện khác rất thật xin được ghi lại. Một hôm có anh bạn hỏi tôi một cách rất thành thật thế này: Thường thì các Hội Đoàn trong Giáo xứ kể cả Giáo Dân trong toàn xứ, mỗi năm hay trong những dịp đặc biệt, để chuẩn bị mừng Lễ Lớn như Lễ Quan Thầy, Mùa Vọng, Mùa Chay, chúng ta thường thấy có những buổi cắm phòng để mọi người có dịp sửa sang lại nếp sống Đạo của mình, nhằm duy trì ngọn lửa Tin Cây Mến với mục đích mừng Lễ cho sốt sắng. Nhưng Phong Trào Cursillo chỉ được dự Khóa Ba Ngày cuối tuần một lần duy nhất trong cả đời. Sau ngày dự khóa Ba ngày ấy, theo tôi tìm hiểu, các anh gọi là cuộc sống Ngày Thứ tư kéo dài

cả cuộc đời còn lại mà không được dự thêm một khóa Cursillo nào nữa. Câu hỏi của tôi là thế này: Làm thế nào các anh có thể giữ được lửa Mến đã được thắp sáng lên trong Khóa Ba Ngày nơi các tham dự viên?

Câu hỏi của anh có vẻ khó và đi vào chuyên môn cũng như đòi hỏi về thẩm quyền Phong Trào Cursillo mới chính thức trả lời được. Nếu chúng ta coi nhau như bạn bè mở xẻ vấn đề thì tôi xin phát biểu ý kiến của riêng tôi về câu hỏi đó. Trước hết xin được khẳng định với anh, dù đã là Cursillista rồi đi chăng nữa thì anh chị em chúng tôi vẫn là giáo dân của Giáo Xứ nên vẫn được tham dự các buổi Tĩnh Tâm, Giảng Phòng trong các dịp Lễ Lớn của Giáo xứ anh ạ. Ngoài ra, trong Khóa Ba Ngày, Phong Trào quả có trang bị cho các tham dự viên phương cách để giữ lửa trong cuộc sống Ngày Thứ Tư miễn là mình kiên trì trung thành theo sát phương cách đó và với Ông Chúa, không gì là không làm được.

Còn việc tổ chức Khóa Ba Ngày thì sao anh?

Nếu muốn biết về Khóa Ba Ngày, về phương diện tổ chức, nhìn từ bên ngoài, chúng ta có thể nhận ra một vài nét tiêu biểu: Mỗi khóa học có một Ban gọi là Ban Điều Hành Khóa, đứng đầu là một Anh

hay Chị Trưởng Ban Điều Hành và một người Phụ Tá đồng thời có những anh hay chị Trưởng các Khối thuộc Ban Điều Hành này, một vị Linh Hướng và một số quý Anh hay Chị trợ tá tùy theo khóa dành cho nam hay nữ. Tất cả những Anh, Chị này giúp cho Khóa học diễn tiến trôi chảy nhịp nhàng. Tất cả các Anh Chị Trưởng Ban Điều Hành và Quý Anh Chị trợ tá đều công bố và nhấn mạnh chỉ một chủ đề: Thầy Chí Thánh Giêsu, và về Tình Yêu của Ngài đối với loài người, nhất là đối với từng người chúng ta.

II. CURSILLISTAS VẮNG BÓNG?

Sau 25 năm sinh hoạt, Phong Trào Cursillo Ngành Việt Nam thuộc Giáo Phận San Jose đã có 47 khóa Ba Ngày Cuối Tuần. Tính trung bình hơn bù kém, mỗi khoá có 55 tham dự viên. Như vậy tổng số Cursillistas phải là 55 nhân với 47 thành 2585 người. Nếu tính cho chính xác chúng ta sẽ gặp trở ngại bởi vì mỗi khóa học, vẫn biết San Jose là chính nhưng chúng ta cũng còn phải nhường chỗ cho những tham dự viên thuộc các Giáo Phận bạn: San Francisco, Oakland, Sacramento, Fresno v.v... như vậy Phong Trào San Jose chỉ còn ít hơn con số mình vừa

tính ở trên. Thêm vào đó, nếu Quý Anh Chị để ý đến những buổi sinh hoạt Đại Hội Ultreya hay Trường Lãnh Đạo ở San Jose bây giờ chúng ta thấy số người hiện diện trong những buổi sinh hoạt ấy tuy có vẻ đông nhưng vẫn không đủ số những Anh Chị Cursillistas nếu thực sự muốn có sự hiện diện đủ tất cả. Điều này cũng dễ hiểu bởi vì rất đông các Anh Chị Cursillistas, sau khi dự khóa, lại trở về sinh hoạt ở các đoàn thể cũ, tức là những đoàn thể các Anh các Chị ấy đang sinh hoạt.

III. CÁC ANH CHỊ CURSILLISTAS THÍCH QÙY?

Trong cuốn Chỉ Nam của Phong Trào Cursillo, xin mở trang 58 và lướt nhìn Giờ Tông Đồ (tất cả qùy gối) chúng ta nhìn thấy: ... cây đòn bầy lớn nhất của người tông đồ là hai đầu gối của mình ... Nếu khẳng định rằng Quý Anh Chị ấy thích Qùy có lẽ cũng không sai lắm đâu. Nơi nào có bàn qùy, với nệm giầy êm đầu gối, việc qùy gối không thành vấn đề lắm nhưng kể cả ở những nơi chẳng có bàn qùy, cũng chẳng có nệm êm mà vẫn thấy quý Anh Chị ấy qùy hẳn xuống sàn gỗ, sàn gạch và cộ khi cả mặt đất. Quý vị thắc mắc chẳng Xin hãy nghe lời điềm tĩnh phân trần: Bạn có Tin thật

Chúa Giêsu bằng xương bằng thịt đang ngự trong Phép Thánh Thể không? Nếu bạn tin thì việc quỳ gối kính lạy Ngài, thưa chuyện với Ngài sẽ là niềm hạnh phúc Bạn ạ. Điều này có thể xếp vào mục Truyền Thông Cursillo không?

Trong các buổi sinh hoạt, có những ý kiến đề nghị, thoạt nghe thấy có vẻ rất tiến bộ vì mang nặng tinh thần Bác Ái. Ví dụ: Phong trào có thành ngữ “Một tay nắm Chúa, một tay nắm Anh Chị Em” tại sao mình không phổ biến rộng rãi rồi thực hiện cả với những Anh Chị Em ngoài Phong Trào, mà chỉ áp dụng trong Phong Trào thôi? Nói thì nghe có vẻ đơn giản và dễ dàng nhưng trên thực tế, liệu ta có làm được không, có thực hiện được không? Liệu Anh Chị Em ngoài Phong Trào có cho chúng ta nắm tay họ hay không? Chỉ bằng ta cứ thực hiện trong nội bộ cho thật nhuần nhuyễn trong sự thành khẩn và chân thật. Lại một ý kiến khác: Tại sao chúng ta không cho phép những người chưa tham dự Khóa Cursillo được hiện diện trong những buổi sinh hoạt của Phong Trào như những buổi Đại Hội Ultreya chẳng hạn? Thực sự với cách dùng chữ Cho Phép hay không cho phép có vẻ hơi nặng. Với những người thành tâm thiện chí, nếu chưa phải là

Cursillistas thì chẳng ai muốn tham gia những buổi sinh hoạt của Phong Trào làm gì. Thêm vào đó, trong những buổi sinh hoạt của Phong Trào, ngay đối với tất cả các Cursillistas cũng còn phải nhắc nhở: Những gì nói ở đây, những gì nghe ở đây thì xin để lại đây, không mang đi nơi khác! Vậy thì ta có nên khuyến khích những người chưa phải là Cursillista tham dự những buổi sinh hoạt của Phong Trào như có ý kiến đề nghị không?

IV. MỘT ĐỀ NGHỊ THAY CHO ĐOẠN KẾT

Thánh Lễ trong buổi Đại Hội Ultreya, Khôi Hậu đã tổ chức sắp xếp để các liên nhóm phụ trách việc tổ chức sinh hoạt kể cả việc phụ trách phục vụ Thánh Lễ Sự phối hợp giữa các phần vụ rất lỏng lẻo thứ tự tăng thêm vẻ trang nghiêm trong Thánh Lễ. Tuy vậy, phần vụ công bố Lời Chúa còn chưa được chính thống lắm. Các Thừa Tác Viên đọc Sách Thánh trong các Thánh Lễ của Giáo xứ, Giáo Đoàn không còn đọc câu bài đọc một, bài đọc hai nữa mà vào đề ngay: Bài trích sách... hoặc bài trích thư thánh... Vì vậy xin được lưu ý quý Anh Chị nhận phần vụ Đọc Sách Thánh trong Thánh Lễ ở các buổi Đại Hội Ultreya của chúng mình.

**Biến Cố Ngày
12.3.1946
Của Họ Đạo Tắc Sậy
Ngày Cuối Đời Của
Linh Mục Chánh Xứ
Phanxicô
Trương Bửu Diệp**

Vào khoảng thời gian 45-46, sau khi Nhật đảo chánh Tây và khi Nhật đầu hàng đồng minh bởi bom nguyên tử ở Hiroshima và Nagasaki thì Tây trở lại nắm chính quyền, dân chúng miệt Cà Mau phải sống trong sợ hãi vì nạn “Thổ ruồng”. Ai ở vùng đó mới biết sự kinh hoàng của nạn “Thổ ruồng” ra sao? và cũng biết được lý do của nạn này.

Vì không thể ở trong điền của chúng tôi tại Cây Gừa nên gia đình chúng tôi phải di tản đến Tắc Sậy. Ở đó mấy hôm, tôi được biết cứ mỗi sáng, sau khi thánh lễ xong, cha sở Trương Bửu Diệp mặc áo dòng đen, tay cầm cuốn kinh, đi tới, lui, dọc theo lộ xe chạy để vừa đọc kinh vừa cho tốp người Miên trông thấy mà không dám vào nhiễu hại giáo dân trong

xóm đạo. Khi thấy họ đi xa rồi, Cha mới vào nhà điếm tâm và làm việc hằng ngày.

Sau khi chúng tôi ở lại đây khoảng 10 ngày thì xảy ra “biến cố ngày 12 tháng 3 năm 1946”: Hôm đó, sau khi ăn sáng và phụ chị tôi dọn dẹp căn phòng của trường học xứ đạo mà cha sở cho gia đình chúng tôi tạm trú, thì bà thân sinh tôi kêu chúng tôi ra ngay sân nhà thờ để cùng với giáo dân tập họp tại đó. Thế là chúng tôi vội vã chạy ra không mang theo gì cả. Ở đó có một toán người mặc thường phục tay cầm súng, áp tải hai bên, ra lệnh cho mọi người tiến về phía Cây Gừa, đi theo đường ruộng chớ không đi theo đường lộ xe chạy.

Gia đình chúng tôi gần 10

người, trong đó có 2 người cậu họ không có đạo Thiên Chúa. Chúng tôi đi theo Cha sở Trương Bửu Diệp và một số đồng người khác ở xóm Tắc Sậy, người Công giáo và người lương, tổng cộng khoảng trên 100 người.

Vì không quen đi guốc trên đường đất nẻ mùa khô tháng 3, em tôi và tôi trì trệ đi lâu quá làm cho bà thân sinh tôi kêu chúng tôi bỏ guốc đi chân không cho mau. Tuy đau chân nhưng dễ đi hơn, chúng tôi cố gắng vừa đi vừa chạy cho kịp mọi người.

Đến Cây Gừa vào khoảng giữa trưa, họ gom chúng tôi vào sân nhà ông BẢY SỰ. Ở đó có sẵn một toán người nữa, đông hơn, cùng với mấy người Nhật mang grom dài đang đứng chờ. Toán người ở sân bao quanh và chia xà beng mũi nhọn vào chúng tôi. Tôi còn nhớ buổi trưa sân gạch nóng quá nên em tôi và tôi cứ nhảy chân này sang chân kia cho đỡ nóng. Lúc ấy cha sở Trương Bửu Diệp đứng giữa chúng tôi, có lẽ vì ngài thấy nhóm người vũ trang chia súng và xà beng vào chúng tôi nên ngài kêu chúng tôi quỳ xuống để ban phép giải tội lòng lành và chúng tôi cũng đọc kinh ăn năn tội để dọn mình chết.

Một lúc sau, họ bảo chúng tôi vào hầm lúa của ông BẢY

SỰ, có Cha Trương Bửu Diệp cùng vào với mọi người. Trong hầm có một lớp lúa hay trấu gì đó, tôi không nhớ rõ, và mọi người vây quanh cha sở. Từng nhóm gia đình ngồi đó bàn tán nho nhỏ, không ai hiểu tại sao mình bị bắt giam tại đây. Một vài đứa trẻ khóc vì khát. May thay có một vài người mẹ nhớ đem theo nước cho con mình và chị hai tôi xin nước đó cho đứa con nhỏ của chị uống. Cha sở Trương Bửu Diệp cũng dùng nước ấy để rửa tội cho vài người lương theo lời yêu cầu của họ, sau khi dạy họ biết mấy tín điều cần thiết trong trường hợp cấp bách này. Một số người Công giáo khác cũng đến xin Cha giải tội, nên tất cả mọi người dồn vào một góc, chừa chỗ giữa trống cho Cha ngồi tòa.

Sau đó có người mang thùng nước vào cho uống và cho biết ai không có đạo thì đi ra để giam vào chỗ khác cho rộng. Tức thì có nhiều người đứng lên đi ra, nên 2 cậu tôi là người lương cũng theo ra.

(Kể đến đây, tôi xin mở ngoặc để nói về bà thân sinh của tôi một chút, với chú ý là tôi muốn kể thật trung thực mọi chi tiết sự việc xảy ra ngày hôm đó: Má tôi là một bà góa, năm đó được 43 tuổi, học ít, chỉ biết đọc biết viết như phần đông dân vùng đó thời bấy giờ, nhưng tôi rất thần phục má tôi

vì tính tình cương quyết, can đảm, bình tĩnh, uôn xử nhanh nhẹn trong hoàn cảnh khó khăn, khẩn cấp.

Lúc 2 cậu họ người lương của tôi đứng lên đề đi ra, bà dặn mang dùm cái giỏ mây trao lại cho ông ngoại tôi và thưa với ông là khi nào ông nghe tin gia đình tôi chết hết rồi thì xin ông hãy xữ dụng tùy ý tất cả nữ trang, tiền bạc trong giỏ ấy. Nói tóm lại, đó là tất cả tài sản của gia đình chúng tôi. Lúc đi đường tôi không thấy bà cầm giỏ này, hỏi ra thì bà không muốn xách theo mình để tránh sự chú ý của những người quen biết, nhưng bà để cho một người cậu tôi xách hộ).

Tôi xin kể tiếp: Sau khi phân ra đạo ngoại, có người đến mời cha Trương Bửu Diệp ra ngoài. Lúc trở vào, Ngài có vẻ ưu tư nhưng không nói gì. Cha đến từng nhóm gia đình, nói vài lời, an ủi, khuyến khích. Khi đến bên gia đình tôi, Cha hỏi bà thân sinh tôi: “Cô họa đồ có sợ không?” (Cô họa đồ là danh từ mà Cha thường gọi bà thân sinh tôi). Và bà thân sinh tôi thưa với Cha là không sợ. Đó là câu nói sau cùng của Cha với gia đình tôi. Sau khi đi một vòng, hỏi han từng gia đình, cha trở lại, ngồi giữa giáo dân, lấy chuỗi ra lần hạt. Như thường ngày, hôm ấy Cha cũng mặc chiếc áo

bà ba vải trắng, quần vải đen. Cha ngồi giữa chúng tôi như vị chủ chăn ở giữa đàn chiên mình.

Khoảng 3 giờ chiều, có người vào mời Cha ra lần nữa. Cha ra lần này thì tôi không còn thấy Cha trở vào (có người nói Cha được mời ra 3 lần, nhưng tôi chỉ nhớ có 2). Khi Cha ra rồi thì có mấy người vũ trang bước vào. Một người trong bọn họ có vẻ là chỉ huy, ra lệnh cho các thanh niên, thiếu nữ từ 18 đến 25 tuổi, chưa có gia đình, phải đứng ra một bên, không tuân sẽ nặng tội. Từ từ có vài thanh niên thiếu nữ đứng lên. Chị 3 tôi năm ấy được 19 tuổi cũng muốn đứng lên nhưng bà thân sinh tôi ngăn lại, bảo cứ ngồi im và bà kêu Chị 2 tôi (chị có đứa con nhỏ mà tôi kê trên) đưa chiếc nhẫn cưới của chị cho Chị 3 tôi đeo. Chắc ý bà nghĩ đơn sơ là hề đeo nhẫn thì kê như đã có gia đình rồi. Trong số các thiếu nữ có người biết Chị 3 tôi nên nhìn mãi Chị làm Chị sợ hãi không dám ngược lên. Khi một người trong bọn vũ trang đi quanh kiểm soát đến gần gia đình tôi, tôi sợ quá, nhưng bà thân sinh tôi vẫn điềm nhiên ngồi nhai trầu, vì bà đi đâu cũng không bao giờ quên giỏ trầu cả. Người lính ấy dừng lại, ngo chúng tôi một lúc, rồi không hiểu sao, y quay đi và tuyên

bố: “Những thanh niên thiếu nữ này, chiều nay sẽ bị giết hết!” Cậu nói ấy như một luồng điện, khiến mọi người nín thở, tái mặt nhìn nhau. Các thiếu nữ có người bật khóc và cha mẹ của những người này cũng khóc theo.

Tuyên bố án tử ấy xong, họ bỏ ra ngoài. Không khí chết chóc như bao trùm lấy chúng tôi. Một giáo dân cần tiểu tiện xin ra ngoài, lúc trở vào báo tin chung quanh lẫn lúa đã bị chát rom khô rồi! tin này loan ra làm mọi người nhón nháo. Anh rề tôi âm đưa con nhỏ đến bên vách lấm, lấy tay gõ thử ván vách và tôi nhận thấy ván còn rất chắc. Trong sự căng thẳng tột độ, chúng tôi lại ngồi chờ coi việc gì sẽ xảy ra, không còn ai nói chuyện với ai nữa. Bỗng cánh cửa lấm hé mở, tôi thoáng thấy một người lính Nhật với cái gươm dài đeo ở thắt lưng ra dấu gì với người lính Việt và cả hai đều quay lưng đi. Họ vừa khuất thì Chị 2 tôi hốt hoảng nói với bà thân sinh tôi là chị sợ Cha Diệp đã chết rồi vì chị thấy người lính Nhật bị đứt tay và y liếm máu nơi tay y. Chị tôi nói nhỏ thôi nên chỉ có gia đình chúng tôi nghe, và tôi lại càng run hơn nữa.

Lại một thời gian nữa trôi qua, mặt trời chắc sắp lặn vì bóng tối lan dần trong lấm lúa. Một giáo dân ngồi gần cửa ra vào, nghe bên ngoài vắng lặng

nên hé cửa ra xem. Khi không thấy còn ai gác nữa, báo cho mọi người biết. Thế là từng người lần lượt đi ra trong sự phập phồng hoang mang. Chúng tôi cũng theo ra. Trời chập choạng tối mà chúng tôi không biết phải về đâu? Về lại Tắc Sậy lấy đồ đạc? hay về lại trong đền chúng tôi tại Cây Gừa? Sau cùng bà thân sinh tôi quyết định về nhà, nên chúng tôi đi đến chỗ cầu đúc Cây Gừa, ngó sang bờ sông đối diện, mong có ghe xuồng quen cho quá giang. Khi sang sông rồi chúng tôi tiếp tục đi bộ ven mé rạch dẫn về nhà, cách đó hơn cây số. Chúng tôi nối tiếp nhau đi trên bờ đê, thân thể rã rời, tinh thần nửa tỉnh nửa mê, không còn ai đủ sức nói gì nữa. Chúng tôi đi trong cảm giác cô đơn, lạc lõng...

Sáng hôm sau chúng tôi mới hay tin là Cha Trương Bửu Diệp đã bị giết, xác Ngài được an táng ở nhà thờ Khúc Tréo. Một đại tang đến với gia đình chúng tôi và với giáo dân họ đạo Tắc Sậy. Mãi đến sau này tôi mới biết lý do: cái chết của cha Trương Bửu Diệp là bởi sự đối nghịch giữa hai tôn giáo và Cha đã mặc cả để Cha chết thay cho toàn thể giáo dân họ đạo Tắc Sậy.

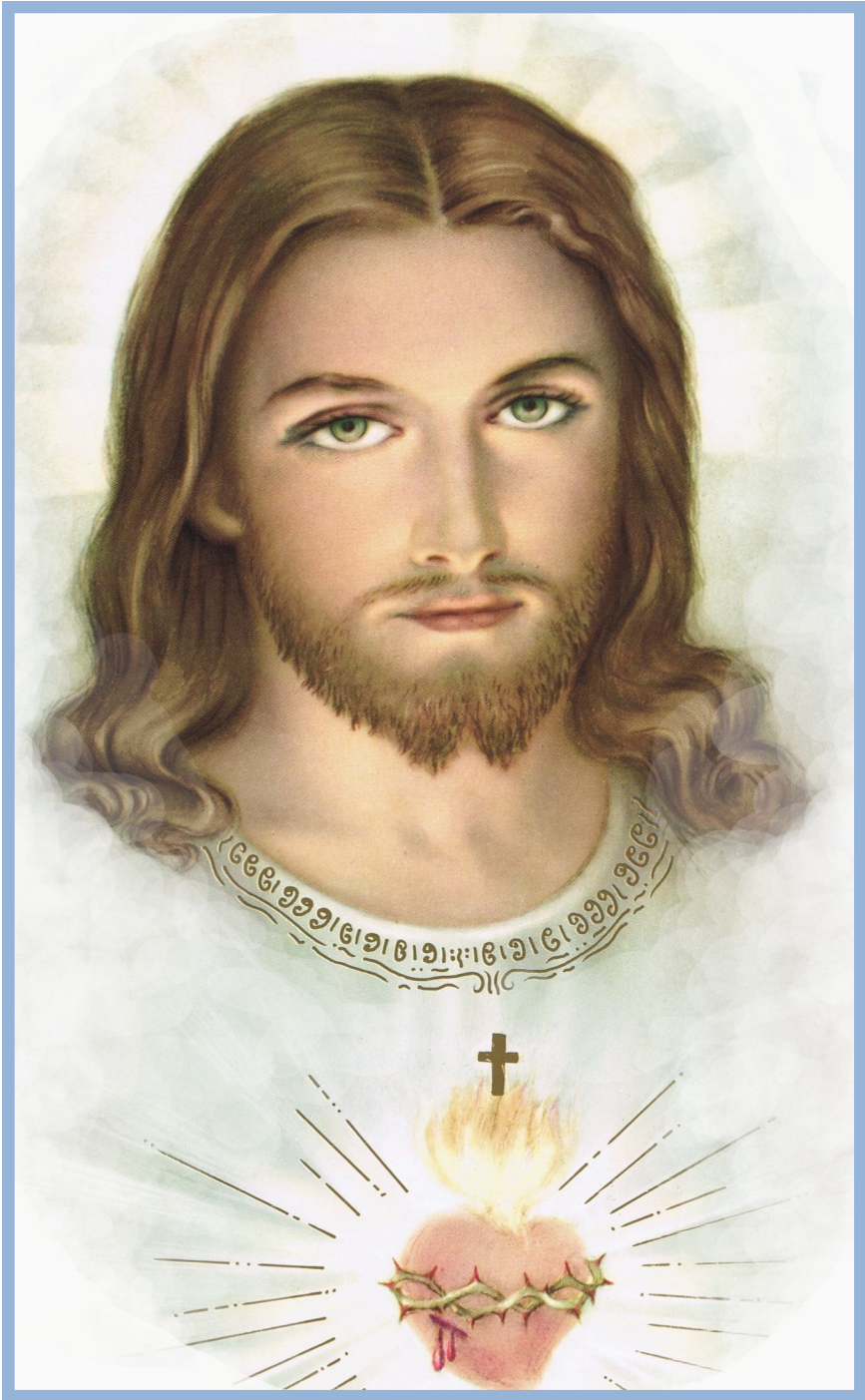
Báo Cáo Tài Chánh

Danh Sánh Đóng Niên Liễm & Ủng Hộ

Tính đến cuối tháng 6, 2015

Liên Liễm		Ủng Hộ	
Maria Phung Tien Lê	\$30	Cường Nguyễn (K48 &K49)	\$500
Giacobe An Thien Thanh Nguyễn	\$30	Cursillo Oakload	\$60
Martha Thinh Thị Lê	\$25	Maria gia Thị Mai	\$25
An Công Nguyễn	\$25	Linda Rose Lâm	\$25
Cúc Kim Ngô	\$50	Joseph-Peter Lâm	\$25
Kim Nguyễn	\$25	Tue Vo	\$40
Thanh Nguyễn	\$25	Nu Thị Nguyễn	\$3
Rene Phuong & Sáng Nguyễn	\$50	Vicki Lee	\$50
Phó Tế Trung Điền & Maria Huệ	\$50	Oanh Vũ	\$10
Hiền Ngọc Phạm	\$25	Nhung Vũ	\$10
Liễu Thị Hồ	\$25	A/C Thomas Nguyễn & Hoa Vũ	\$50
Huong Xuân Trần	\$25	A/C ân danh ủng hộ bánh thánh dùng	
Nga Hong Nguyễn	\$25	Ủng Hộ PT Quốc Gia	
Tuấn Châu Nguyễn	\$25	An Công Nguyễn	\$5
Tracy Thùy Trần	\$25	Nga Hồng Nguyễn	\$5
Mary Nguyễn	\$20	Tuấn Châu Nguyễn	\$15
Bach Tuyet Nguyễn	\$25	Tracy Thúy Trần	\$15
Nhan Ngoc Nguyễn	\$25	Thoa Kim Ngô	\$3
Vicki Lee	\$50	Quy May Trần	\$3
Nu Thị Nguyễn	\$25	Huyền Nguyễn	\$4
AC Đỗ Đức On (1/15)	\$50	Cha Andrew Vũ Nguyễn	\$3
A/C Thomas Nguyễn & Hoa Vu	\$50	Maria Gia Thị Mai	\$3
A/C Sang & Bot	\$50	Linda Rose Lâm	\$3
Phuong T. Trần	\$25	Joseph-Peter Lâm	\$3
Ung Dương	\$25	Nu Thị Nguyễn	\$3
Thùy Linh Nguyễn	\$25	Cao Vũ	\$6
Thảo & Xuân A. Dang	\$50	A/C Thomas Nguyễn & Hoa Vũ	\$30
Nhật Tiến	\$25	A/C Sang & Bot	\$6
Dung Kim Nguyễn	\$25	Ung Dương	\$5
		Thảo & Xuân Dặng	\$6
		Nhật Tiến	\$3

*VPDH chân thành cảm ơn sự ủng hộ và đóng góp niên liễm của quý anh chị. Các chi tiêu chi tiết được ghi nhận và tường trình trong các phiên họp của VPDH tồn quỹ tháng 6, 15: **\$3700.42**.*

CURSILLO MOVEMENT—VIETNAMESE SECRETARIAT
DIOCESE OF SAN JOSE, CALIFORNIA

Kính Biểu:

---

*Tôi hứa sẽ giữ lòng chung thủy với nhau, khi thịnh vượng
cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe,
để yêu thương và tôn trọng nhau mọi ngày suốt đời tôi.*